Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος — *Ἐν Ἀθήναις, 18 Φεβρουαρίου 1912* — *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 12*

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Εἰς κάποιον χωρίον τῆς Μάγκης, μιᾶς τῶν μεσημβρινῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἱσπανίας, ἐζοῦσε τὸν παλαιὸν καιρὸν ἕνας εὐπατρίδης μ' ἐξωτερικὸν καὶ τρόπους εὐγενικούς. Ἦτο ὅμως πτωχότατος. Δὲν ἔτρωγε συνήθως παρὰ πρόστυχον βωδινόν, ξαναζεσταμένον τὸ βράδυ, αὐγὰ καὶ κάπου κάπου κανένα περιστέρι ἀπὸ τὸν περιστερῶνά του. Τετάρτην δὲ καὶ Παρασκευὴν μόνον ὄσπρια. Μία ὑπηρέτρια ἐπάνω ἀπὸ τὰ σαράντα καὶ μία ἀνεψιὰ κάτω ἀπὸ τὰ εἴκοσι, ἀπετέλουν μαζί του ὅλον τὸ σπιτικόν. Εἶχεν ἀκόμη κ' ἕνα ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος ἐπεριποιεῖτο τὸν κῆπον, κάτι λίγα χωράφια ποὺ εἶχε καὶ τὸ ἄλογόν του, —ζῶον ἰσχνότατον, κοκκαλιάρικον, ποὺ δὲν ἔβλεπες ἐπάνω του παρὰ γωνίας.

Ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς εὐπατρίδης ἦτο, καθὼς εἴπαμεν, πτωχότατος. Τὰ τρία τέταρτα τοῦ εἰσοδήματός του ἐξωδεύοντο διὰ τὸ τραπέζι, μὲ ὅλην τὴν λιτότητα μὲ τὴν ὁποίαν ἐτρέφετο αὐτὸς καὶ οἱ δικοί του. Εἶχε δύο μόνον φορεσιές· τὴν μίαν διὰ τὰς ἑορτὰς καὶ τὴν ἄλλην, ἀπὸ χονδρὸν ἐγχώριον ὕφασμα, διὰ τὰς καθημερινάς. Ἀλλ' ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐξαρτᾶται βέβαια ἀπὸ τὴν περιουσίαν του. Ὁ ἄπορος, ὁ σχεδὸν ἀκτήμων αὐτὸς εὐπατρίδης ἦτο ἐν τούτοις ὁ τύπος καὶ ὁ ὑπογραμμὸς, αὐτὸ τὸ ἀπαύγασμα τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀκεραιότητος, ἱππότικὸς πρὸς ὅλους ὅσοι τὸν ἐπλησίαζαν καὶ ἀπολύτως ἀφιλοκερδής. Πεντηκοντούτης περίπου, γερὸς καὶ δυνατός, ἰσχνὸς τὸ πρόσωπον, ξηρὸς καὶ νευρώδης τὸ σῶμα, ἐξυπνῶν πάντοτε πολὺ πρωΐ καὶ ἀγαπῶν τὴν ζωὴν τοῦ ὑπαίθρου.

Ἕν ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τὸν ἐξεχώριζεν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς τάξεώς του: ἡ ἀγάπη του διὰ τὴν ἀνάγνωσιν. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ἡ ἀγάπη του αὐτὴ δὲν περιελάμβανεν ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ βιβλία γενικῶς, ἀλλ' ἑνὸς ὡρισμένου εἴδους καὶ κάπως ἀσυνήθους.

Μεταξὺ τῶν παλαιῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖα ὑπῆρχον εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀνεκάλυψε μερικὰ ἀφιερωμένα ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς πραγματικὰς ἢ φανταστικὰς περιπετείας τῶν πλανοδίων λεγομένων Ἱππότῶν, ἀντιπροσώπων τῶν παλαιῶν Ἱππότικῶν ταγμάτων. Τὰ τάγματα αὐτὰ εἶχον ἱδρυθῆ τὸν Μεσαίωνα, εἰς ἐποχὴν δηλαδὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ κοινωνία ἦτο τραχεῖα καὶ βάρβαρος. Ἐπὶ πολὺν καιρὸν εἶχον προσφέρει σπουδαίας ἐπδουλεύσεις, διότι ἐπεδίωκον τὴν βελτίωσιν τῶν ἠθῶν καὶ τῶν τρόπων, μετεχειρίζοντο τὰς γυναῖκας μὲ τιμὴν καὶ σεβασμόν, ὑπερησπίζοντο τοὺς ἀδυνάτους ἐναντίον τῶν ἰσχυρῶν, προΐγον τὴν ἀληθινὴν ἀνδρείαν, εἶχον καταστρώσει ἕνα κώδικα προσωπικῆς τιμῆς καὶ εἶχον προσδιορίσει τὸν χαρακτῆρα τοῦ εὐπατρίδου —ἄγνωστον ἕως τότε ἢ παρεγνωρισμένον, — ὡς κρᾶμα εὐγενείας, λεπτότητος, εἰλικρινείας εἰς λόγους καὶ ἔργα, εὐτολμίας, χρηστότητος.

« Ἐπερνοῦσεν ὅλον τοῦ τὸν καιρὸν εἰς τὸ σπίτι μὲ τὰ βιβλία του.»
(Σελ. 98, στ. α')

Ἀλλ' εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Δὸν Κιχώτου —διότι οὕτως ὠνομάζετο ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Μαγκήσιος εὐπατρίδης,—τὰ παλαιὰ Ἱππότικὰ Τάγματα εἶχον ἐκπληρώσει πλέον τὴν ἀποστολήν των. Εἶχον δημιουργήσει νέον ἰδανικὸν κοινωνικοῦ βίου καὶ ἀτομικῆς συμπεριφορᾶς· ἔπειτα, ὅπως συνέβη μὲ πολλὰς ἰδέας μεγάλας καὶ γονίμους, ἐξηφανίσθησαν, διότι τὸ εἰδικόν των ἔργον εἶχε τελειώσει.

Ἡ ἀρχαία λοιπὸν καὶ ἀληθινὴ Ἱπποσύνη δὲν ὑπῆρχε πλέον. Δυστυχῶς ὅμως τὴν εἶχε διαδεχθῆ μία ἐλεεινὴ παραποίησις. Οἱ Ἱππόται δὲν περιήρχοντο πλέον τὸν κόσμον, μὲ τὴν πανοπλίαν

των, διὰ νὰ ἐπανορθώνουν τὰς ἀδικίας καὶ νὰ ὑπερασπίζωνται τοὺς ἀδυνάτους καὶ τοὺς δυναστευομένους· ἀλλὰ πολλοὶ ἄνθρωποι ἤρχισαν νὰ γράφουν βιβλία, εἰς τὰ ὁποῖα διηγοῦντο δήθεν περιπετείας ἀληθινῶν παλαιῶν ἱπποτῶν, ἐνῷ πράγματι τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ βιβλία ἦσαν ἀνόητα, γελοῖα, κακογραμμένα ἀπὸ συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀντλοῦσαν ἀπὸ τὴν φαντασίαν των ὅλας ἐκείνας τὰς διηγήσεις. Διὰ τοῦτο οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζαν τὰς παλαιὰς ἱστορίας τῶν ἀνδραγαθημάτων τῶν ἀληθινῶν ἱπποτῶν, συνήθιζαν νὰ γελοῦν περιφρονητικῶς ὁσάκις ἤκουαν ὅτι ἐξεδόθη νέον βιβλίον περὶ πλανοδίου ἱπποσύνης, διότι ἤξευραν ἐκ τῶν προτέρων τί τερατώδη ψεύματα θὰ ἔγραφε.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Δὸν Κιχώτης ἀνεγίνωσκε παλαιὰ αὐθεντικὰ διηγήματα περὶ τῶν πλανοδίων ἱπποτῶν τοῦ Μεσαίωνος καὶ εὐχαριστεῖτο πολύ. Ὁλονὲν περισσοτέρας ὥρας καθ' ἡμέραν ἀφιέρωνεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀνάγνωσιν. Ἐσυλλογίζετο δὲ διαρκῶς ὅσα ἀνεγίνωσκε καὶ τὰ ἔβλεπεν εἰς τὸν ὕπνον του. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον

ἐγκατέλειψε τὰς ἀσκήσεις καὶ τὰς ἀσχολίας του εἰς τὸ ὕπαιθρον καὶ ἐπερνοῦσεν ὅλον του τὸν καιρὸν εἰς τὸ σπίτι μὲ τὰ βιβλία του. Καὶ αὐτὰ ἐκυρίευαν ὁλονὲν περισσότερον τὸν νοῦν του, ὥστε, μετ' ὀλίγον καιρόν, δὲν ἠμποροῦσε νὰ σκεφθῇ τίποτε ἄλλο.

Τότε δὲν ἠρκεῖτο πλέον εἰς τὰ βιβλία ποῦ εἶχεν. Ἤθελε καὶ ἄλλα. Ἐπώλησε λοιπὸν μερικὰ χωράφια του καὶ μὲ τὰ χρήματα ποῦ εἰσέπραξεν, ἠγόρασεν ὅσα βιβλία ἠμπόρεσε νὰ εὕρῃ, εἴτε νεωτέρας παραποιήσεις, εἴτε ἀληθεῖς ἱστορίας παλαιάς, διότι εἶχε γίνει ἀνίκανος νὰ διακρίνῃ τὰ γνήσια ἔργα ἀπὸ τὰς ψευδολόγους ἀπομιμήσεις των. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ Δὸν Κιχώτης, μολονότι καθ' ὅλα τὰ ἄλλα ἦτο φρονιμώτατος καὶ διετηρεῖτο ὁ ἐντιμος εὐπατρίδης, ὁ ἀγαθώτατος πρὸς ὅλους, ὡς ἦτο καὶ πρίν, εἶχε τρελλαθῇ μὲ τὴν πλανόδιον ἱπποσύνην. Δὲν ὡμιλοῦσε πλέον διὰ τίποτε ἄλλο, καὶ αὐτὸ ἔφερεν εἰς ἀπελπισίαν τὴν ὑπηρέτριάν του, τὴν ἀνεψιάν του καὶ τοὺς φίλους του, τὸν ἐφημέριον καὶ τὸν κουρέα

– χειροῦργον τοῦ χωρίου. Ἀνεθεμάτιζαν τὰ κατηραμένα ἐκεῖνα βιβλία καὶ διηρωτῶντο ἐναγωνίως πῶς θὰ ἐτελείωνεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ φαντασθοῦν καὶ νὰ προβλέψουν τοιοῦτον τέλος! Διότι ὁ Δὸν Κιχώτης, εἰς τὴν τρέλλαν του, ἀπεφάσισε νὰ ἀναστήσῃ τὴν πλανόδιον ἱπποσύνην, νὰ γίνῃ ὁ ἴδιος ἱππότης καὶ νὰ περιέρχεται τὸν κόσμον ἔφιππος καὶ πάνοπλος, διὰ νὰ ὑπερασπίζεται τοὺς ἀδυνάτους καὶ τοὺς δυναστευομένους καὶ νὰ ἐπανορθώνῃ τὰ ἀδικήματα τῶν ἰσχυρῶν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ὅλοι οἱ πλανόδιοι ἱππόται, τῶν ὁποίων ὁ ἥρως μας εἶχεν ἀναγνώσῃ τὰς περικετείας, εἶχον μίαν πανοπλίαν καὶ ἕνα ἵππον, καὶ ὅλοι εἶχον ὁρκισθῇ αἰωνίαν πίστιν εἰς κάποιαν κυρίαν. Τὸ πρῶτον πρᾶγμα λοιπὸν ποῦ εἶχε νὰ κάμῃ, ἦτο νὰ προμηθευθῇ τ' ἀπαραίτητα αὐτὰ ἐφόδια τοῦ νέου ἐπαγγέλματος.

Εἰς τὸ σπίτι ὑπῆρχε μία παλαιὰ πανοπλία, ἡ ὁποία ἀνῆκε μίαν φορὰν εἰς τὸν πρόπαππον τοῦ Δὸν Κιχώτου. Πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων κατέκειτο λησμονημένη καὶ σκωριασμένη εἰς τὴν σοφί-

ταν. Ὁ Δὸν Κιχώτης τὴν ἔβγαλε καὶ τὴν ἐξήτασεν. Εἶδεν ὅτι, ἂν καὶ εἰς κακὴν κατάστασιν, ἦτο πλήρης. Δὲν ἔλειπε παρὰ ἕνα μέρος τῆς περικεφαλαίας ἡ κράνους. Ὁ Δὸν Κιχώτης τὴν ἐκαθάρισε, τὴν ἐγυάλισε καὶ ἅμα ἔγεινεν αὐτό, εὐχαριστήθη πολύ. Ἔμενε τώρα τὸ ἀρκετὰ σπουδαῖον πρόβλημα τοῦ κράνους. Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξέλθῃ ἕνας ἱππότης χωρὶς κράνος, ἢ μὲ κράνος τοῦ ὁποίου ἔλειπεν ἡ προσωπίς; Μετὰ ὥριμον σκέψιν, ὁ Δὸν Κιχώτης ἀπεφάσισε νὰ κατασκευάσῃ μόνος του νέαν προσωπίδα ἢ γεῖσον μ' ἕνα χονδρὸ καρτόνι ποῦ εἶχεν. Τὸ ἔκοψε κατὰ τὸ παλαιὸν σχέδιον καὶ ὅταν τὸ προσήρμοσεν εἰς τὸ κράνος, ἐφαίνετο πραγματικῶς ὡς νὰ κατεσκευάσθη ὑπὸ τεχνίτου. Ὅταν ὅμως ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀντοχήν του καὶ, σύρας τὸ ξίφος του, κατέφερεν ἐπὶ τοῦ κράνους δυνατὸν κτύπημα, φεῦ! τὸ νεότευκτον γεῖσον ἐχωρίσθη εἰς δύο. Μία στιγμὴ ἤρκεσε διὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν ἐργασίαν ὁλοκλήρου ἑβδομάδος! Ὁ Δὸν Κιχώτης ἐλυπήθη πολύ, ἀλλὸ δὲν ἀπεθαρρύνθη. Κατεσκεύασεν, ἐργασθεὶς ἄλλην μίαν ἑβδομάδα, νέον γεῖσον, τὸ ὁποῖον διὰ ν' ἀντέχῃ περισσότερον, ἐδυνάμωσεν ἀπὸ μέσα μὲ λεπτὰ ἐλάσματα χαλκοῦ. Καὶ κατευχαριστημένος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν, τὸ προσήρμοσεν εἰς τὸ κράνος, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ πάλιν

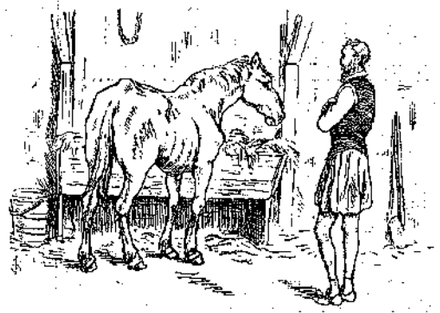

τὸ πρῶτον ἐπικίνδυνον πείραμα...

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ πανοπλία καὶ ἦτο ἕτοιμη πλέον διὰ νὰ φορεθῇ, ὁ Δὸν Κιχώτης ἐσυλλογίσθη τὸν «κέλητά» του καὶ κατέβη εἰς τὸν σταῦλον διὰ νὰ τὸν ἰδῇ. Τὸ ζῶον, καθὼς εἴπαμεν, ἦτο ἰσχνότατον, γέρικον καὶ ὀκνόν, καὶ τὰ κόκκαλά του ἐξέχον παντοῦ ὑπὸ τὸ δέρμα του. Ἀλλ' ὁ αὐθέντης του τὸ εὗρεν ἐξαίσιον. Κανεὶς τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν κελήτων, μηδὲ τοῦ Βουκεφάλα ἐξαιρουμένου, δὲν ἠμποροῦσε, κατὰ τὴν γνώμην του, νὰ συγκριθῇ πρὸς αὐτὸν κατὰ τὸ πολεμικὸν μένος καὶ τὴν ἀνδρείαν. Τῷ ἐχρειάσθησαν τέσσαρες ἡμέραι διὰ νὰ εὕρῃ ὄνομα κατάλληλον διὰ τοιοῦτον λαμπρὸν κέλητα καὶ ἐπιτέλους ἀπεφάσισε νὰ τὸν ὀνομάσῃ Ἀχαμνόωντα.

Δὲν τῷ ἔμενε τώρα παρὰ νὰ εὕρῃ καὶ τὴν χαριτωμένην κυρίαν, τὴν δέσποιναν τῶν λογισμῶν του, τὴν βασίλισσαν τῆς καρδίας του, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ὡρκίζετο αἰωνίαν πίστιν καὶ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ὁποίας, κατὰ τὴν παλαιὰν ἱπποτικὴν συνήθειαν, θὰ κατέθετε τῶν νικῶν του τὰ

λάφυρα. Ὁ Δὸν Κιχώτης δὲν ἐγνώριζε καμμίαν ὡραίαν καὶ ὑψηλῆς περιωπῆς κυρίαν, ἀξίαν τῆς λατρείας ἑνὸς ἱππότου. Εἰς τὴν περιοχήν του ὅμως ἐζοῦσε μία χωρικὴ χονδροχυναῖκα, μὲ ἀγαθὴν φυσιογνωμίαν, ὀνομαζομένη Ἀλδόνζα Λορέντζου. Ὁ Δὸν Κιχώτης ἔκρινεν ὅτι αὐτὴ θὰ ἦτο πολὺ κατάλληλος διὰ τὴν περίστασιν, ἂν εἶχε μόνον ἓν ἄλλο εὐηχότερον ὄνομα, ποῦ νὰ ὁμοιάζῃ κάπως μὲ ὄνομα πριγκιπίσσης. Ἐσκέφθη πάλιν ἀρκετὰς ἡμέρας καὶ ἐπιτέλους, χωρὶς νὰ τῆς εἰπῇ τίποτε, ἀπεφάσισε μόνος του νὰ τὴν βαπτίσῃ «Γλυκερία ἡ Τοβοσαΐζα», διότι Τοβόσον ὠνομάζετο τὸ χωρίον τῆς Ἀλδόνζας Λορέντζου.

Ἐφωδιασμένος λοιπόν, ὅπως ἔπρεπε, μὲ πανοπλίαν, μὲ κέλητα καὶ μὲ δέσποιναν, ὁ Δὸν Κιχώτης ἐσκέφθη ὅτι δὲν εἶχε νὰ χάσῃ καιρόν, διότι ἡ ἀνθρωπότης ἐπερίμενε τὸν σωτῆρά της. Κ' ἕνα πρωῒ τοῦ Ἰουλίου, πολὺ ἐνωρὶς καὶ πρὶν ἀκόμη ἐξυπνήσῃ κανεὶς εἰς τὸ σπίτι, ὁ Δὸν Κιχώτης περιεβλήθη τὴν πανοπλίαν, ἐσέλλωσε τὸν Ἀχαμνόωντα, ἐκαβαλλίκευσε καὶ ἐξῆλθε κρυφὰ ἀπὸ τὴν ὀπισθίαν θύραν.

Κατευχαριστημένος ποῦ ἔβλεπε πόσον καλὰ ἐπήγαιναν τὰ πράγματα ὡς ἐδῶ, ὁ Δὸν Κιχώτης ἐπροχώρει ἔφιππος διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν, ἀπολαμβάνων μακαρίως τὴν δροσιὰν τῆς θερινῆς πρωΐας, ὅταν μία φοβερὰ σκέψις, κάτι ποῦ δὲν τὸ εἶχε συλλογισθῇ ποτὲ πρίν, τοῦ ἔκαψε διαμιᾶς ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν.

Δὲν ἦτο χρισμένος Ἱππότης!

Ἑπομένως, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ἱππο σύνης, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ συνάψῃ μάχην μὲ κανένα ἀπὸ τοὺς Ἱππότας, τοὺς ὁποίους ἠμποροῦσε νὰ συναντήσῃ. Ἐκτὸς δὲ τούτου, καὶ ἂν ἀκόμη ἤθελε δεχθῇ τὸ χρίσμα, ὑποβαλλόμενος εἰς τὴν καθιερωμένην τελετήν, κατὰ τοὺς ἰδίους πάλιν κανόνας, δὲν ἠμποροῦσε νὰ φέρῃ παρὰ λευκοῦ χρώματος πανοπλίαν, ἐφ' ὅσον δὲν ἔκαμνε κάποιον ἔξοχον ἀνδραγάθημα.

Ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν ἐπίκρανε τόσον, ὥστε τοῦ ἦλθε νὰ γυρίσῃ εἰς τὸ σπίτι του ἀμέσως. Ἀλλὰ σκεφθεὶς ὀλίγον ἀκόμη, εὗρε τρόπον νὰ ὑπερκάλυψῃ τὴν δυσκολίαν. Θὰ ἐχρίετο Ἱππότης ἀπὸ τὸν πρῶτον Ἱππότην ποῦ θ' ἀπαντοῦσεν εἰς τὸν δρόμον του. Αὐτὸ ἐσυνειθίζετο ἄλλοτε καὶ πολλάκις τὸ ἐδιάβασεν εἰς τὰ βιβλία του. Ὁ-

σον διὰ τὴν πανοπλίαν, θὰ τὴν ἐγυάλιζεν ὥς που νὰ γίνῃ λευκοτέρα καὶ χιόνος.

Ἀποτινάξας οὕτω τὰς τύψεις του, τὰς ὁποίας δὲν εὕρισκε πλέον βασίμους, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του μὲ γαλήνην ψυχῆς, ἀφίνων τὸν Ἀχαμνόωντα νὰ πηγαίνῃ ὅπου ἤθελε, διότι γνώρισμα τῆς πλανοδίου ἱπποσύνης εἶνε νὰ μὴν ἔχῃ προδιαγεγραμμένον σέχδιον καὶ δρόμον ἀλλὰ νὰ προχωρῇ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε.

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἵππος καὶ ἱππεὺς ἐβάδισαν οὕτω χωρὶς κανὲν ἔκτακτον συναπάντημα καὶ ὁ Δὸν Κιχώτης ἦτο διὰ τοῦτο καταλυπημένος.

Πρὸς τὸ ἑσπέρας, κατάκοπος καὶ ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν πεῖναν, αὐτὸς καὶ τὸ ὑποζύγιόν του, ἤρχισε νὰ κυττάζῃ ὀλόγυρα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀνακαλύψῃ κανένα πύργον, ὅπου θὰ ἠμποροῦσε νὰ φάγῃ καὶ νὰ ἀναπαυθῇ. Ἐπὶ τέλους, πρὸς μεγάλην του χαράν, διέκρινεν ἐπὶ τοῦ δρόμου ἓν μικρὸν πανδοχεῖον. Πρὸ τῆς θύρας του ἑστάθμευαν τὰ ἁμάξια μερικῶν ἀγωγέων, οἱ ὁποῖοι διενυκτέρευαν εἰς τὸ πανδοχεῖον αὐτό, καθὼς καὶ δύο νεαραὶ χωρικαί, τὰς ὁποίας ὡδήγουν εἰς τὴν Σεβίλλην.

Μὲ τὴν φαντασίαν ἐξημμένην ἀπὸ τὰ ἱπποτικά του βιβλία, ὁ Δὸν Κιχώτης ἐνόμισεν ὅτι τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο πανδοχεῖον ἦτο μέγας πύργος μὲ πυργίσκους εἰς κάθε του γωνίαν καὶ μὲ κινητὴν γέφυραν ὑπεράνω τῆς βαθείας τοῦ τάφρου. Ἐστάθη εἰς κάποιαν ἀπόστασιν κ' ἐπερίμενε νὰ ἰδῇ εἰς τὰς ἐπάλξεις κανένα νάνον, σαλπίζοντα διὰ ν' ἀναγγείλῃ τὴν ἄριξίν του. Συνέβη λοιπὸν τὴν στιγμὴν ἐκείνην, κάποιος χοιροβοσκός, ὁ ὁποῖος εἶχε τοὺς χοίρους του εἰς τὸν παρακείμενον ἀγρόν, νὰ φυσήσῃ τὸ κέρας του, — τὸ σύνηθες σύνθημα, μὲ τὸ ὁποῖον εἰδοποιοῦσε τὰ ζῶά του ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπιστρέψουν. Ἀκούσας τὸν ἦχον τοῦ κέρατος, ὁ Δὸν Κιχώτης ἠσθάνθη ζωηρὰν εὐχαρίστησιν καὶ ἀμέσως ἐπροχώρησε μὲ τὸ ἄλογόν του ἕως τὴν θύραν, ὅπου ἐγύριζαν αἱ δύο χωρικαὶ φλυαροῦσαι.

Εἰς τὸ παράδοξον, τὸ ἀσύνηθες θέαμα τοῦ ἱππέως ἐκείνου μὲ τὴν πανοπλίαν, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσεν ἀσπίδα καὶ δόρυ, αἱ γυναῖκες ἀνεπήδησαν καὶ ὀπισθοχώρησαν ἔντρομοι. Τοῦτο ἰδὼν ὁ Δὸν Κιχώτης, ἐσήκωσε τὴν χάρτινην προσωπίδα τοῦ κράνους του, ἀπεκάλυψε τὸ κατασκονισμένον καὶ ἀποκαμωμένον του πρόσωπον, καὶ μὲ ὕφος πλήρες γλυκύτητος καὶ σεβασμοῦ, εἶπε:

—Μὴ φεύγετε, εὐγενεῖς δέσποιναι, καὶ μὴ φοβῆσθε τίποτε ἀπὸ ἐμέ. Οἱ νόμοι τῆς Ἱππο σύνης μοῦ ἀπαγορεύουν νὰ εἶμαι βάνανσος πρὸς οἱονδήποτε καὶ προπάντων πρὸς ὡραίας κυρίας τῆς ὑψηλῆς σας περιωπῆς.

Ἀκούσασαι τὰ λόγια αὐτὰ λόγια, αἱ χωρικαὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ ἔχασαν, ἐκυττάχθησαν καὶ ἔπειτα ἤρχισαν νὰ κρυφογελοῦν. Ἐπιτέλους ὅμως ἐξέσπασαν εἰς ἠχηρότατα γέλια, τὰ ὁποῖα ἐπείραξαν πολὺ τὸν Δὸν Κιχώτην. Συνεκρατήθη

«Αἱ γυναῖκες ἐξηκολούθησαν νὰ γελοῦν
(Σελ. 99, στ. γ')

ὅμως καὶ μὲ τὴν ἰδίαν εὐγένειαν ὑπέλαβεν:

—Εὐγενεῖς δέσποιναι, ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ σᾶς δουλεύσω. Ἐπιτρέψατέ μοι ἐν τούτοις νὰ παρατηρήσω, ὅτι ἡ σεμνότης ἁρμόζει εἰς τὰς ὡραίας καὶ ὅτι τὸ νὰ γελᾷ κανεὶς τόσον πολὺ χωρὶς λόγον, εἶνε πλέον ἢ ἐλαφρότης καὶ ἐγγίζει τὰ ὅρια τῆς παραφροσύνης.

Αἱ γυναῖκες ἐξηκολούθησαν νὰ γελοῦν ἀκόμη περισσότερον, ὁ δὲ Δὸν Κιχώτης θὰ ταῖς ἔδειχνεν ἴσως καθαρώτερα τὴν

δυσαρέσκειάν του, ἐὰν τὴν στιγμὴν ἐκείνην, πολὺ ἐπιπολαίως, δὲν προσέτρεχεν ὁ πανδοχεύς. Ἤτον ἕνας χονδρὸς ἄνθρωπος, γεμᾶτος πάχη, τὸν ὁποῖον ἡ φύσις προώρισε νὰ γαπᾷ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἡσυχίαν.

(*Ἕπεται συνέχεια*) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὴν γαλλικὴν διασκευὴν τοῦ ὑφηγητοῦ B.-H. GAUSSERON]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

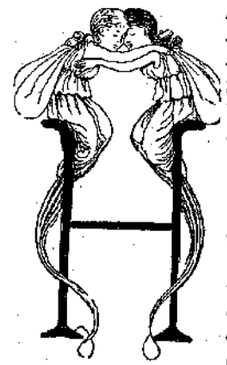

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἶχε τὴν εὐτυχῆ ἐμπνευσιν νὰ σᾶς δώσῃ τὸν «Δὸν Κιχώτην», ὁ ὁποῖος ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον. Ἔτσι θὰ διαβάσετε καὶ σεῖς ἓν ἀπὸ τὰ μεγάλα, τὰ θάνατα ἐκεῖνα ἔργα, τὰ ὁποῖα κάθε ἀνεπτυγμένος ἄνθρωπος χρεωστεῖ νὰ γνωρίζῃ. Διότι μεταξὺ τῶν ἔργων αὐτῶν εἶνε καὶ ὁ «Δὸν Κιχώτης». Καὶ δέκα, καὶ πέντε μόνον *ἀπαραίτητα* βιβλία ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι πρέπει νὰ περιέχῃ ἡ φιλολογικὴ βιβλιοθήκη τοῦ ἀνεπτυγμένου, ἐν ἀπὸ αὐτά,—τὸ παραδέχονται ὅλοι,—θὰ εἶνε ἀφεύκτως ὁ «Δὸν Κιχώτης». Καταλέγεται μαζὶ μὲ τὸν Ὅμηρον, τὸν Αἰσχύλον, τὸν Σοφοκλέα, τὸν Δάντην, τὸν Σαίξπηρ καὶ τὸν Γκαῖτε. Μὲ ὅ,τι ὑψηλότερον καὶ μεγαλείτερον παρήγαγε ποτὲ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα. Δὲν πρόκειται λοιπὸν περὶ κοινοῦ μυθιστορήματος, ἁπλῶς ὡραίου καὶ διασκεδαστικοῦ. Πρόκειται περὶ μεγάλου ἀναγνώσματος, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἀφίνουν εἰς τὴν ψυχὴν μίαν βαθεῖαν καὶ διὰ παντὸς ἀλησμόνητον ἐντύπωσιν.

Ὁ Μιχαὴλ Θερβάντες Σααβέδρας, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Δὸν Κιχώτου», (ἱσπανιστὶ γράφεται Miguel de Cervantes y Saavedra, ἑλληνιστὶ τὸν μετέφρασαν Κερβάντην, ἡμεῖς τὸν γράφομεν ὅπως προφέρεται,) ἐγεννήθη τὸ 1547 εἰς τὴν Ἀλκάλαν τῆς Ἱσπανίας καὶ ἀπέθανε τῷ 1616 —τὸ ἴδιον ἔτος ποῦ ἀπέθανε καὶ ὁ Σαίξπηρ,—εἰς τὴν Σεβίλλην. Νέος ὑπῆρξε πολεμιστής. Ἔλαβε μέρος εἰς τὴν περίφημον ναυμαχίαν τῆς Ναυπάκτου (1578), ἔχασε τότε τὸ χέρι του, ἡχμαλωτίσθη κατόπιν ἀπὸ πειρατὰς Μπαρμπαρέζους, ἐδραπέτευσε μετὰ πέντε ἔτη καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἱσπανίαν, μονόχειρ πλέον καὶ σωματικῶς καταβεβλημένος, ἀνίκανος νὰ πολεμῇ, ἀφοσιώθη εἰς τὴν φιλολογίαν. Ἔγραψε πολλὰ διηγήματα καὶ κωμῳδίας, ἀλλὰ μόνον ὁ «Δὸν Κιχώτης» τὸν ἔκαμε διὰ μιᾶς ἔνδοξον εἰς τὴν πατρίδα του καὶ κατόπιν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἀλλὰ τί εἶνε αὐτὸς ὁ «Δὸν Κιχώτης» καὶ διατὶ ἔγραφη; Τὴν ἱσπανικὴν φιλολογίαν ἐλυμαίνοντο τότε τὰ ἱπποτικὰ λεγόμενα μυθιστορήματα, φανταστικαί, τερατώδεις καὶ ἀνόητοι διηγήσεις περὶ πλανοδίων Ἱπποτῶν, παραμύθια χωρὶς καμμίαν ἀξίαν, τὰ ὁποῖα μᾶλλον βλάβην παρὰ ὠφέλειαν ἐπροξενοῦσαν. Ὁ Θερβάντες ἐσκέφθη νὰ τὰ σατυρίσῃ, νὰ τὰ γελοιοποιήσῃ. Ἐφαντάσθη λοιπὸν ὅτι ἕνας πτωχὸς εὐγενής, ἀγαθός, γενναῖος καὶ φρονιμώματος ἄνθρωπος, τρελλαίνεται ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἱπποτικῶν βιβλίων καὶ ἀποφασίζει νὰ βγῇ ὡς πλανόδιος ἱππότης. Αὐτὸς εἶνε ὁ Δὸν Κιχώτης: Αἱ περιπέτειαι ἑνὸς ψευτο-ἱππότου τρέλλοῦ.

Ἄλλος συγγραφεύς, μὲ αὐτὸ τὸ θέμα καὶ μὲ αὐτὸν τὸν σκοπόν, θὰ ἔγραφεν ἓν μέτριον, τό πολὺ πολὺ διασκεδαστικὸν ἔργον. Ἀλλ' ὁ Θερβάντες, μεγαλοφυής, ἔγραψεν ἓν ἀριστούργημα. Ὁ «Δὸν Κιχώτης» του δὲν θαυμάζεται μόνον διὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν κωμικωτάτων ἢ τῶν δραματικωτάτων του ἐπεισοδίων καὶ διὰ τὴν ἀνεξάντλητον εὐφυΐαν του. Θαυμάζεται διὰ τὴν βαθύτητά του καὶ τὴν γενικότητα. Ὁ ἥρως του, ὁ τρελλὸς αὐτὸς ἱππότης, ὁ πολεμῶν ἐναντίον ἀνεμομύλων, τοὺς ὁποίους ἐκλαμβάνει ὡς γίγαντας, εἶνε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰς πλάνας του, τὰς αὐταπάτας του, τὰς χιμαίρας του, τὰ ὄνειρά του. Λέγουν ὅτι κατὰ βάθος, κάθε ἄνθρωπος εἶνε ὀλίγον Δὸν Κιχώτης. Διότι καὶ ὁ πλέον φρόνιμος θὰ ἔχῃ τὴν τρέλλαν του, τὴν ψύχωσίν του, τὴν λόξαν του. Ἔπειτα εἶνε ὁ Σάντσος Πάνθας, ὁ πιστὸς ἱπποκόμος τοῦ Δὸν Κιχώτου, ὁ πρακτικὸς νοῦς, ἡ φρόνησις καὶ ἡ πεζότης. Εἶνε ὁ κοινὸς ἄνθρωπος αὐτός, ὁ χωρὶς ἰδανικά. Λέγουν ὅτι οἱ δύο των, ὁ Δὸν Κιχώτης καὶ ὁ Σάντσος Πάνθας, ἀποτελοῦν ἕνα ἄνθρωπον. Ὁ ἕνας συμπληρώνει τὸν ἄλλον. Εἶνε ἡ φρόνησις καὶ ἡ τρέλλα, τὸ ὑψηλὸν καὶ τὸ ταπεινόν, τὸ ἰδανικὸν καὶ τὸ συμφέρον, ἡ ποίησις καὶ ἡ πεζότης. Κάθε ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον εἶνε Δὸν Κιχώτης μαζὶ καὶ Σάντσος Πάνθος. Ἄλλος περισσότερον τὸ ἕν, ἄλλος περισσότερον τὸ ἄλλο. Ἔτσι ἡ σάτυρα τῶν ἱπποτικῶν βιβλίων τῆς ἐποχῆς, ἡ ὁποία δὲν θὰ μᾶς ἐνδιέφερε πλέον, μᾶς δίδει ἓν ἔργον βαθύ, μίαν θαυμασίαν ψυχολογίαν τοῦ ἀνθρώπου κάτι ὑψηλῶς ἐνδιαφέρον καὶ σημαντικόν, ἓν ἀθάνατον ἀριστούργημα!

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε κανεὶς σοφός, διὰ νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ ἔργα τῆς μεγαλοφυΐας. Αὐτὰ λάμπουν ὅπως ὁ ἥλιος δι' ὅλους. Ὁ σοφὸς ἠξεύρει διατὶ τὰ θαυμάζει. Ὁ ἀμαθής, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ, τὰ θαυμάζει ἐπίσης. Ὁ «Δὸν Κιχώτης», μόλις ἐνεφανίσθη τὸ Πρῶτον τοῦ Μέρους, ἔκαμεν ἐντύπωσιν καταπληκτικήν. Τόσῃ δὲ ἦτο ἡ ἐπιτυχία του, ὥστε κάποιος ἱσπανὸς συγγραφεύς, ἀπὸ τοὺς μετρίους, ἔγραψε κ' ἐδημοσίευσε μίαν συνέχειαν τοῦ «Δὸν Κιχώτου» ἰδικήν του. Τοῦτο ἠνάγκασε τὸν Θερβάντες νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Δευτέρου Μέρους καὶ νὰ διηγηθῇ πλέον ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ ἥρωός του μέχρι τοῦ θανάτου του. Ἔτσι, γράφει εἰς τὸν πρόλογον τοῦ Δευτέρου Μέρους, δὲν τρέχω τὸν κίνδυνον νὰ μοῦ τὸν συνεχίσῃ καὶ κανένας ἄλλος... Τὸ Δεύτερον Μέρος τοῦ «Δὸν Κιχώτου», ἀνυπομόνως ἄλλως τε περιμενόμενον, ἔκαμεν ἀκόμη μεγαλητέραν ἐντύπωσιν ἀπὸ τὸ πρῶτον, καὶ εἰς αὐτὸ ἐθαυμάσθη ὅλη ἡ ἐφευρετικότης καὶ ἡ δύναμις τοῦ μεγάλου συγγραφέως. Ἀλλ' ἡ δόξα τοῦ βιβλίου ἔμελλε ν' αὐξάνῃ ὁλονέν. Εἶνε ἡ τύχη τῶν ἀριστουργημάτων: ὅσον περνᾷ ὁ καιρός, τόσον περισσότερον λάμπει ἡ ἀξία των. Ἀντιθέτως πρὸς ἕ,τι συμβαίνει μὲ τὰ κοινὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα, μίαν φήμην ποῦ ἀποκτοῦν κάποτε εἰς τὴν ἐποχήν των, τὴν χάνουν ἀργότερα μὲ τὸν καιρόν, περνοῦν καὶ λησμονοῦνται.

Ὁ Δὸν Κιχώτης μετεφράσθη εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς γλῶσσας τοῦ κόσμου, καὶ μετὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν, εἶνε ἴσως τὸ βιβλίον ποῦ ἀνεγνώσθη περισσότερον. Μεγάλοι ζωγράφοι ἐνεπνεύσθησαν καὶ τὸ εἰκονογράφησαν ἀριστουργηματικῶς. Ὅπως λ. χ. ὁ μέγας Γάλλος Γουσταῦος Δορέ. Ἔγειναν ἐκδόσεις πολυτελεῖς μὲ εἰκόνας ποῦ στοιχίζουν διακόσια φράγκα. Ἔγειναν ἄλλαι λαϊκαί, ποῦ στοιχίζουν πενῆντα λεπτά. Ἔγειναν ἐπίσης διασκευαὶ διὰ τὴν νεολαίαν, ὡς αὐτὴ ποῦ δημοσιεύτι τώρα ἡ Διάπλασις. Ἔγειναν δράματα καὶ κωμῳδίαι ἀπὸ τὸν «Δὸν Κιχώτην» ποῦ ἄφισαν ἐποχὴν εἰς τὸ θέατρον. Ἐγράφησαν ἐπ' αὐτοῦ ὁλόκληραι βιβλιοθῆκαι κριτικῶν μελετῶν. Καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὁ «Δὸν Κιχώτης» μετεφράσθη πρὸ ἐτῶν ἀπὸ τὸν μακαρίτην Ι. Ἰσιδωρίδην Σκυλίτσην.

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀριστούργημα, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἀπὸ σήμερον.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Κωμικώτερον θέαμα δὲν ὑπάρχει ἀπὸ σπανὸν ἄνδρα νὰ συνοδεύῃ μαλλιαρὴν γυναῖκα. Σοῦ ἔρχεται νὰ τοὺς ἀλλάξῃς ροῦχα.

Δ. ΓΡ. Κ.

Ο ΝΙΚΟΣ

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἦταν ἕνα εὔμορφο μελαγχροινὸ παιδάκι ποῦ ἐλέγετο Νῖκος. Ὁ Νῖκος, ὅταν δὲν ἔκανεν ἀταξίες, ἦταν καλὸ παιδί, ὅταν ὅμως ἔκανεν ἀταξίες, δὲν ἦταν καλὸ παιδί, ἦταν κακό. Καὶ ὅταν ἦταν καλὸ παιδί, ἡ μαμμά του τοῦ ἔδινε φιλιά· ὅταν ὅμως ἦταν κακό, τοῦ ἔδινε μπάτσους, ὄχι βέβαια τόσον μεγάλους, ὅπως ἔδινε στὸν Κώστα, ἀλλὰ μικρούτσικους, μικρούτσικους ὅπως ἦταν κ' αὐτός. Ἐπειδὴ ἦταν τὸ μικρότερο παιδὶ ἀπ' ὅλα, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κάθεται στὸ τραπέζι κοντὰ στὴ μαμμά του καὶ νὰ κοιμᾶται τὴν νύχτα στὴν ἀγκαλιά της. Κοντὰ ὅμως στὸ προνόμιο αὐτὸ εἶχε καὶ τὴν ὑποχρέωσι νὰ φορῇ ὅλα τὰ ἀποφόρια τῶν ἀδελφῶν του, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦταν καὶ ὀλίγοι. Ὁ Νῖκος ἀγαποῦσε πολὺ τὰ παιγνίδια—καὶ ποιὸ παιδὶ δὰ δὲν τὰ ἀγαπᾷ! Μιὰ καπελλιέρα τῆς μαμμᾶς του ἦτον γεμάτη ἀπὸ σιδηροδρόμους, βαπόρια, ἁμάξια, αὐτοκίνητα, ντουφέκια, σπαθιά, τύμπανα. Μὴ σᾶς φαίνεται παράξενο πῶς τόσα πράγματα χωροῦσαν σὲ μιὰ καπελλιέρα. Ἦταν ἀπὸ τὲς σημερινές, καὶ ἡ σημερινὲς καπελλιέρες χωροῦν καὶ σιδηροδρόμους καὶ βαπόρια καὶ αὐτοκίνητα καί, καί... Ἐκτὸς τῶν ἰδικῶν του παιγνιδιῶν, ἐκληρονομοῦσε καὶ τὰ σπασμένα τῶν ἀδελφῶν του. Αὐτὰ ὅμως τὰ ἔβαζε χωριστά, σὲ μιὰ καπελλιέρα τῆς Σοφούλας. Ἐκεῖ μέσα ἦσαν κολοβὲς ἀγελάδες, ἄλογα χωρὶς κεφάλια, σκουριασμένα σπαθιά, ῥόδες ἀπὸ ἁμάξια, σωστὸ παλαιοπωλεῖο. Ἀπ' ὅλα ὅμως πιὸ πολὺ ἀγαποῦσεν ὁ Νῖκος ἢ τὸ Νικάκι, ὅπως τὸν ἔλεγεν ἡ μαμμά του, τὸ ἄλογό του. Ὅταν, ζωντανὸς τὸ σπαθί του, τὸ καβαλοῦσε καὶ περήφανος καὶ τεντωμένος ἐκάλπαζε γύρω ἀπὸ τὸ στρογγυλὸ τραπέζι τῆς τραπεζαρίας, ὅπως οἱ στρατιῶται στὸ ἱπποδρόμιο, ἀλλοίμονον σὲ κεῖνον ποῦ θὰ τοῦκοβε τὴν φόρα· μποροῦσε νὰ τὸν περάσῃ πέρα-πέρα μὲ τὸ σπαθί του. Μὰ ἦταν πολὺ ὤμορφο τὸ ἄλογό του καὶ παστρικό, παστρικό. Τὰ ἄλλα ἄλογα, ὅπου κι' ἂν σταθοῦν, γεμίζουν τὸν τόπο ἀκαθαρσίες, τὸ σταῦλο, τὴν αὐλή, τὸ δρόμο. Αὐτὸ ὄχι μόνον τέτοια πράγματα δὲν ἔκανεν, ἀλλὰ ἐκαθάριζε καὶ ὅλες τὲς ἀκαθαρσίες, τὲς λάσπες καὶ τὴ σκόνη, ποῦ ἔφερναν οἱ ἄνθρωποι μέσα στὸ σπίτι. Γιατὶ ξεύρετε ποιὸ ἦταν τὸ ἄλογο τοῦ Νίκου; Ἡ σκοῦπα μὲ τὸ μακρὺ ξύλο.

***

Ἔτρεχε κ' ἔτρεχεν ὁ Νῖκος, καβάλα στ' ἄλογό του καὶ τὸ χτυποῦσ' ἀλύπητα μὲ τὸ μαστίγι. Ἔξαφνα τὸ ἄλογό του ἄρχισε νὰ σηκώνεται ψηλά, ψηλὰ κατὰ τὸν οὐρανὸ καὶ μαζὶ σήκωνε καὶ τὸ Νῖκο. Στὴν ἀρχὴ πετοῦσαν μέσα σὲ πυκνό, πυκνὸ σκοτάδι καὶ ὁ Νῖκος ἀπὸ τὸ φόβο του κρατοῦτε σφικτὰ τ' ἄλογό του. Μὰ σὰν ἀνέβηκαν πιὸ ψηλά, ἔλαμψεν ἕνας ἥλιος τόσον λαμπρός, ποῦ ἐθάμπωναν τὰ μάτια τοῦ Νίκου. Ἔπειτα τὸ ἄλογό του τὸν ἔφερε μέσα 'ς ἕνα μεγάλο καὶ πανώριο κῆπο. Αὐτὸς ὁ κῆπος δὲν ἤτανε σὰν τὸ κηπαράκι τὸ δικό τους μὲ τὸ κιόσκι στὴ μέση. Εἶχε δένδρα ὁλόχρυσα καὶ φορτωμένα μὲ λογιῶν, λογιῶν λουλούδια, ποῦ σκόρπιζαν γύρω μεθυστικὴ μυρωδιά. Οἱ δρόμοι του δὲν εἶχαν σκόνη καὶ λάσπη, ἀλλ' ἦσαν ὅπως τὸ πάτωμα τῆς σάλας τοῦ καινούργιου σπιτιοῦ των, ὅπου δὲν τὸν ἄφινεν ἡ μαμμά του νὰ τρέχῃ μὲ τὸ ἄλογό του. Ἀνάμεσα στὰ ὁλόχρυσα δένδρα καὶ στοὺς ἀνθισμένους θάμνους, πετοῦσαν χίλια μύρια πανεύμορφα πουλάκια καὶ κελαδοῦσαν ἁρμονικά. Σαστισμένος ὁ Νῖκος ἐκράτησε τ' ἄλογό του κ' ἐθαύμαζε τὰ πρωτοφανῆ αὐτὰ πράγματα. Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ τοῦ ἐκίνησε τὴν περισσοτέρα περιέργεια, ἦταν πολλὰ μικρὰ παιδάκια μὲ δροσερὸ καὶ ροδινὸ προσωπάκι, μὲ μαλλάκια ξανθὰ σὰν χρυσάφι, μὲ κάτασπρα σὰν τὸ χιόνι φορεματάκια καί, περίεργο! πίσω στὲς πλάτες εἶχαν φτεροῦγες ἄσπρες καὶ χνουδάτες σὰν τῆς χήνας ἅμα πετᾷ. Ἔτρεχαν μὲ γέλια καὶ χαρὲς στοὺς δρόμους τοῦ κήπου, ἐκρύβοντο πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ τοὺς θάμνους καὶ ἄνοιγαν τὲς χνουδάτες φτεροῦγες των, ὅταν ἤθελαν πιὸ πολὺ νὰ τρέξουν. Ντροπαλὸς ὁ Νῖκος καὶ κρατῶντας τὸ δάκτυλο στὸ στόμα, ὅπως πάντα ἔκανεν, ὅταν ἐντρέπετο, θεωροῦσε τὰ εὔμορφα ἐκεῖνα παιδάκια χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τὰ πλησιάσῃ. Ἐκεῖνα δὲν ἦταν κακὰ παιδιὰ νὰ τὸν ἀρχίσουν μὲ τὲς πέτρες,—ἀγκαλὰ δὲν ἦταν καὶ καμμιὰ ἐκεῖ μέσα—, ἀλλὰ ἐπλησίασαν μερικὰ ἀπ' αὐτὰ καὶ θεωροῦσαν μὲ περιέργεια κ' αὐτὸ καὶ τ' ἄλογό του.

«Ἔλα νὰ παίξουμε» τοῦ εἶπαν καὶ τὸν τραβοῦσαν ἥσυχα ἀπὸ τὰ χέρια. Θάρρεψε πιὰ ὁ Νῖκος, χτύπησε τ' ἄλογό του καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ μ' αὐτὰ τὸ κυνηγητό. Μὰ ὅσο καὶ ἂν προσπαθοῦσε, δὲν μποροῦσε νὰ πιάσῃ κανένα. Τόσο γρήγορα ἔτρεχαν! Μὰ νὰ ἕνα μικρούτσικο, αὐτὸ πλέον δὲν τοῦ γλυτώνει. Ἐκτύπησε δυνατὰ μὲ τὸ μαστίγι τὸ ἄλογό του καὶ ἄρχισε τὸ κυνῆγι. Ἔτρεχε τὸ μικρούτσικο καὶ ἄλλαζε γρήγορα, γρήγορα τὰ ποδαράκια του. Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ τῶφτανεν ὁ Νῖκος. Μὰ τὴ στιγμὴ 'ποῦ ἁπλωσε τὸ χέρι του νὰ τὸ πιάσῃ ἀπὸ τὲς ἀνοιχτὲς φτεροῦγες, τὸ παιδάκι πέτοξε σὰν περιστέρι ψηλὰ στὸν ἀέρα καὶ ἄφησε τὸ Νῖκο νὰ τὸ θεωρῇ χάσκοντας.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκεν ἀπὸ μακρὰν ἕνα τραγοῦδι τόσον εὔμορφο καὶ γλυκύ, ποῦ ὁ Νῖκος ἐκαρφώθη ἀκίνητος στὴ θέσι του καὶ ἄκουεν, ἄκουεν. Τέτοιο τραγοῦδι δὲν εἶχε ποτὲ ἀκούσῃ οὔτε ἀπὸ τὸ φωνογράφο ἀκόμη, ποῦ στεκότανε στὴ γωνία στὴ σάλα καὶ τραγουδοῦσεν, ὅταν τὸν κούρδιζεν ὁ μπαμπᾶς.

Στὸ ἄκουσμα τοῦ τραγουδιοῦ, τὰ παιδάκια ὅλα ἥσυχα, ἥσυχα μπῆκαν στὴ γραμμὴ καὶ ἔφυγαν. Ἀπὸ πίσω ἀκολούθησε καὶ ὁ Νῖκος καὶ σὲ λίγο βρέθηκαν ὅλα μπροστὰ σ' ἕνα ὁλόχρυσο θρόνο, ἐπάνω στὸν ὁποῖον ἐκάθητο ἕνας εὔμορφος καὶ γλυκὺς γέρος μὲ μακρυὰ κάτασπρη γενειάδα καὶ μὲ μάτια ποῦ ἔλαμπαν σὰν τὸν ἥλιο. Ὁ Νῖκος ἐφοβεῖτο τοὺς γέρους γιατὶ παίρνουν τὰ παιδιὰ καὶ τὰ βάζουν στὰ σακκούλια τους καὶ ἡ μαμμά του, ὅταν ὁ Νῖκος ἔκαμνεν ἀταξίες, τὸν ἐφοβέριζεν ὅτι θὰ φωνάξῃ τοῦ γέρου νὰ τὸν πάρῃ. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐστέκετο παράμερα σὰν φοβισμένος. Μὰ σὰν εἶδεν ὅτι ὁ Μεγάλος ἐκεῖνος Γέρος ὄχι μόνον δὲν ἔπαιρνε τὰ παιδιά, ἀλλὰ τὰ φώναζε μὲ ἀγάπη κοντά του καὶ τὰ χαϊδευε μὲ γλυκὺ χαμόγελο στὰ χείλη, ἐπλησίασεν ἕνα ἀπ' αὐτὰ κ' ἐρώτησεν.

«Αὐτὸς ὁ γέρος δὲν παίρνει παιδιά;»

«Ὄχι—τοῦ εἶπεν ἐκεῖνο μὲ γέλια,—αὐτὸς εἶνε ὁ καλὸς Θεός, ποῦ ἀγαπᾷ ὅλα τὰ καλὰ παιδιά».

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη φάνηκεν ἕνα σύννεφο χρυσωμένο γύρω-γύρω, σὰν ἐκεῖνα ποῦ φαίνονται μερικὰ βράδυα στὴ Δύσι, καὶ ἀπάνω στὸ σύννεφο αὐτὸ κατοῦσε μιὰ πανεύμορφη γυναῖκα μ' ἕνα παιδάκι στὴν ἀγκαλιά της. Ὁ Νῖκος μόλις τὴν εἶδε, τὴν ἐγνώρισε. Ἦταν ἡ Παναγίτσα μὲ τὸ παιδάκι της, ποῦ ἐστέκετο στὸ εἰκονοστάσι, στὴ γωνιὰ ποῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ τὸν ἔφερνε κάθε βράδυ ἡ μαμμά του, τοῦ σταύρωνε τὰ χέρια καὶ ἔλεγε τὴν προσευχή του: «Παναγίτσα μου, φύλαγε τὸν μπαμπά, τὴ μαμμά, τ' ἀδέλφια μου καὶ ὅλους τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους». Ὁ Νῖκος ἅμα εἶδε τὴν Παναγίτσα μὲ τὸ παιδάκι της, θυμήθηκε καὶ τὴ δική του μαμμὰ καὶ γύρισε ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸ βλέμμα του γιὰ νὰ τὴν εὕρῃ. Μὰ δὲν ἦταν ἐκεῖ. Τότε βάρεσε τὸ ἄλογό του κ' ἔφυγε γιὰ τὴ μαμμά. Ἀφῆκαν πιὰ τὸ φῶς κ' ἐχώθηκαν κατεβαίνοντας μέσ' τὸ σκοτάδι. Σὲ λίγο ὁ Νῖκος καὶ τ' ἄλογό του βρέθηκαν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν ἀγριεμένη θάλασσα. Τὰ κύματα ἐτηκόνοντο ἀφρισμένα ψηλὰ κ' ἔφταναν τὰ πόδια τοῦ Νίκου. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ φόβο καὶ κρύος ἱδρῶτας ἔβρεχε τὸ μέτωπό του. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, ποῦ ἕνα κῦμα μεγάλο τὸν ἔλουσε μὲ τ' ἀρμυρὰ νερά του, ὁ Νῖκος ἀφίνει τ' ἄλογό του καὶ μπλούμ πέφτει στὴ θάλασσα. «Μαμμά μου!» ἐφώναξε μὲ τρόμο— κ' ἐξύπνησε... βρεγμένος.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΥΡΩΝ ΚΑΙ ΣΑΡΗΣ

Μιὰ μέρα, κατὰ τὸ 1810, ἀπὸ τὸ Κάτω Σωτριβάνι, τὸ ἐπίσημο τότε καφενεῖο τῶν τουρκοκρατουμένων Ἀθηνῶν, ἔτυχε νὰ περνᾷ ὁ λόρδος Βύρων μὲ τὸ δραγουμάνο του. Τὸν προσκάλεσαν λοιπὸν οἱ Τοῦρκοι νὰ τοῦ δώσουν καφέ. Οἱ Τοῦρκοι τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἶχαν πολλὴ διάθεσι. Κοντὰ σ' ἄλλα ἤρθε καὶ ὁ λόγος γιὰ ἕναν ἐπίσημον Ἕλληνα, ποῦ εὑρέθη τὴ νύκτα σκοτωμένος, καὶ ἔδειχναν τάχα πῶς τοὺς μέλει ν' ἀνακαλύψουν τὸν ἔνοχο.

— Μὴ σκοτίζεστε, εἶπεν ἕνας ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ὁ πιὸ χωρατζῆς, θὰ τὸν ἔφαγε ἡ Λάμια.

— Αὐτὸ θὰ εἶνε, αὐτὸ θὰ εἶνε!.. εἶπαν ὅλοι· καὶ ἔβαλαν τὰ γέλια, ἀλλάζοντας καὶ κουβέντα.

Ὁ Βύρων ἐθύμωσε πολύ, καὶ σηκώθη καὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσῃ. Λίγα βήματα παρακάτω βλέπει νὰ περνᾷ μὲ πολλὴ προφύλαξι ἕνας Χριστιανός, νέος, ὡραῖος, ξανθός, ψηλὸς καὶ εὔρωστος. Τὸν φωνάζει:

— Εἶσαι Ἕλλην;

— Ναί, Μυλόρδε.

— Ἀθηναῖος;

— Μάλιστα.

— Καὶ γιατὶ περπατεῖς μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο;

— Γιατί μοῦ χρειάζεται, Μυλόρδε, τὸ κεφάλι μου.

— Δοῦλοι Π.. Εἶστε ἀνάξιοι νὰ ἔχετε τοῦ Ἕλληνος καὶ τοῦ Ἀθηναίου τὸ ὄνομα!..

— Ἕλληνες καὶ Ἀθηναῖοι, Μυλόρδε, εἴμαστε μόνο στὸ σπίτι μας.

Ἀφοῦ τοῦ ἀποκρίθηκ' ἔτσι τοῦ λέγει τότε ὁ Βύρων·

— Ξέρεις γιατί μείνατε Ἕλληνες μόνο στὸ σπίτι σας; εἶστε δ ε ι λ ο ί!

— Δὲν εἴμαστε ὅλοι, Μιλόρδε, δειλοί.

— Τότε γιατὶ ἡ Λάμια τρώει μόνο Ἕλληνες;!...

(Καὶ λέγοντας αὐτὸ ὁ Βύρων, ἀγριεμένος, τὸν ἐκούνησε ἀπὸ τὸν ὦμο, σὰν νὰ κοιμώτανε βαθειὰ καὶ ἤθελε νὰ τὸν ξυπνίσῃ.

—Σ' αὐτὸ ἔχεις δίκηο, Μυλόρδε ἀλλὰ... σοῦ ὁρκίζομαι, πῶς θὰ φάῃ καὶ Τούρκους.

Καὶ ἔφυγε μὲ τὸ κεφάλι τώρα ψηλά, ἐνῷ τὰ μάτια του πετοῦσαν φλόγες.

Τὴν ἄλλη μέρα βρέθηκε σκοτωμένος ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγριώτερους Τούρκους, τὴν ἄλλη ἄλλος, τὴν ἄλλη ἄλλος... Στὰ τέλευταῖα τὸν ἔννοιωσαν, ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸν πιάσουν στὰ βουνά!..

Νικόλα Σαρῆ τὤλεγαν αὐτὸ τὸ παλληκάρι. Στὴν Ἐπανάσταση ἦτον ὁπλαρχηγός. Πολεμοῦσε σὰ λιοντάρι. Σὲ μιὰ μάχη ποῦ ἦρθαν πιὰ στὰ χέρια καὶ δεκάτιζε τοὺς ἐχθρούς, τὸν ἔπιασαν αἰχμάλωτο καὶ τὸν πῆγαν δεμένο στὴν Λάρισσα. Στὴν Ἀθήνα τὸν εἶχαν γιὰ χαμένο. Ἀπὸ τὴ Λάρισα κατώρθωσε κι' ἔφυγε καὶ ἀφοῦ, μὲ τὰ τσοπάνικα ροῦχα ποῦ φόρεσε, περιπλανήθηκε κάμποσο καιρό, ἔφθασε τέλος στὴν Ἀθήνα τὴν ἡμέρα ποῦ τοῦ ἔκαναν τὸ μνημόσυνό του. Ὁ Σαρῆς αὐτός, ποῦ ἦτον ἡ πολεμικὴ δόξα τῶν Ἀθηνῶν, θὰ γινότανε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλείτερους ἄνδρας τοῦ Ἀγῶνος, ἀλλὰ τὸν σκότωσαν στὰ πρῶτα ἔτη...

(Ἀπόσπασμα) ΑΤΖΑΜΗΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÈS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (*Συνέχεια*)

Ὁ Γιαννιὸς ἀνεχώρησε. Καθ' ὁδὸν συνήντησε τοὺς χωρικοὺς τῆς Ροχέττης, οἱ ὁποῖοι προσέτρεχον ἤδη βλέποντες τὰς τεραστίας λαμπάδας, τὰς ὁποίας ἐσχηματίζαν αἰωνόβια δένδρα, καιόμενα μέχρι τῆς κορυφῆς. Ἔφερον πελέκεις καὶ κάδους. Μετ' ὀλίγον, ἐνῷ ἐσχηματίζετο μία πυροσβεστικὴ ἅλυσις, ἀπὸ τῆς τάφρου μέχρι τῆς ἑστίας τοῦ πυρός, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐρρίπτετο ἄφθονον νερόν, ἰσχυροὶ ὑλοτόμοι ἠρχίσαν νὰ καταρρίπτουν μίαν σειρὰν δένδρων, ἀπροσβλήτων ἀκόμη, διὰ νὰ ἐντοπίσουν τὴν μάστιγα.

Ἡσυχάσασα ὀλίγον ἡ Καμίλλη, ἔτρεξε νὰ ἴδῃ τί γίνεται ἡ μητέρα της. Οἱ ἀσυνήθεις ἐκεῖνοι κρότοι, αἱ φωναί, τὰ κτυπήματα τῶν πελέκεων ἀντηχοῦντα εἰς τὴν ἥσυχον νύκτα, εἶχον κατανικήσῃ τὴν νάρκην τῆς μαρκησίας, ἡ ὁποία ἐκτύπησε τὸν κώδωνα διὰ νὰ μάθῃ τί συμβαίνει.

Δὲν ἔλαβε καμμίαν ἀπάντησιν, διότι

«Δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ πᾶτε μακρύτερα...»
(Σελ. 102, στ. γ')

καὶ οἱ δύο ὑπηρέται ἀπετέλουν κρίκους τῆς ἀνθρωπίνης ἁλύσεως, ἡ ὁποία ἐξηκολούθει νὰ καταδρέχῃ τὴν ἑστίαν τοῦ πυρός, ἀλλὰ χωρὶς σοβαρὸν ἀποτέλεσμα.

Ἡ κυρία Ριονσαί, ἀνακαθήσασα ἐπὶ τῆς κλίνης της, ἡτοιμάζετο νὰ σηκωθῇ διὰ νὰ ἴδῃ μόνη της τί συμβαίνει, ὅταν εἰσῆλθεν ἡ Καμίλλη κ' ἐρρίφθη εἰς τὸν λαιμόν της μὲ λόγια καθησυχαστικά.

— Μὴ φοβᾶσαι, μητερούλα, κ' ἐδῶ δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος. Μόνον ἡ ἄκρη τοῦ πάρκου καίεται καὶ ὅλη ἡ Ροχέττη πολεμᾷ τώρα νὰ τὴν σβύσῃ.

— Ἀδιάφορον· θέλω νὰ σηκωθῶ, ἀγάπη μου, καὶ νὰ εἶμαι ἕτοιμη διὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Θέλω ἀκόμη νὰ ἰδῶ τὴ φωτιά. Θὰ ἠμπορέσω χωρὶς πολὺν κόπο;

—Ναί, μητερούλα μου· ἀρκεῖ ν' ἀναιβῇς ἕως τὴν ταράτσα,

Ὁμιλοῦσα ὁλονέν, ἡ Καμίλλη τὴν ἐβοηθοῦσε νὰ ἐνδυθῇ, κατόπιν τὴν ὡδήγησεν εἰς τὴν ταράτσαν καὶ τῆς ἔδωσεν ἕνα κάθισμα.

Αἱ ὑποψίαι τοῦ σιδηροδρομικοῦ φύλακος.

Τὸ θέαμα ἦτο συγκινητικώτατον.

Τὸ πῦρ, ἂν καὶ πολεμούμενον, ἠγωνίζετο νικηφόρως, διότι ἐλλείψει ἀντλίας, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τὸ προσβάλλουν εἰμὴ κάτωθεν.

Αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων ἐξηκολούθουν νὰ καίωνται.

Κάπου-κάπου, κάποιος ἀπὸ τοὺς ὑπερηφάνους ἐκείνους γίγαντας κοτέρρεεν ἐν μέρει· οἱ μεγάλοι του κλῶνοι ἐθραύοντο καὶ πίπτοντες εἰς τὴν ἑστίαν τοῦ πυρός, τὴν ἔτρεφον ἀκόμη.

Φοβερὸς ρόχθος ἐπηύξανε τὴν φρίκην, τὴν ὁποίαν ἐπροξένει ἡ τεραστία αἱματόχρους λάμψις, ἡ δὲ Καμίλλη ἤρχισε νάνησυχῇ ἂν θὰ ἐπρόφθαναν οἱ ὑλοτόμοι νὰ ἐντοπίσουν τὴν μάστιγα καὶ νὰ προφυλάξουν ἓν ἁπλοῦν παραπέτασμα δένδρων, ἐκτεινόμενον πρὸς βορρᾶν κατὰ μῆκος τῆς τάφρου,

Ἐν τούτοις οἱ χωρικοὶ εἰργάζοντο δραστηρίως. Ἀγαποῦσαν τὸν πύργον ἐκεῖνον, μὲ ὅλον τὸν φυσικόν των ἐγωϊσμόν· ἐγεννήθησαν ὑπὸ τὴν σκιάν του καὶ εἶχον ἀνέκαθεν ἐμπρός των τὸν ὡραῖον ἐπιβλητικόν του ὄγκον. Διὰ τοῦτο ἠγωνίζοντο τώρα νὰ τὸν σώσουν.

Εἰς ὅλους ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ ὀσμὴ τοῦ πετρελαίου, ἡ ὁποία ἀνεδίδετο ὄχι μόνον ἀπὸ τὰ καιόμενα δένδρα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλα μὴ προσεγγισθέντα ἀκόμη ὑπὸ τοῦ πυρός.

Καὶ ἐνῷ οἱ ὑλοτόμοι ἐκτυποῦσαν μὲ ὅλην των τὴν δύναμιν, ὁ δήμαρχος καὶ ὁ πάρεδρος συνέλεγον ἐπὶ τόπου πληροφορίας, διὰ νὰ συντάξουν μίαν ἔκθεσιν περὶ τῆς καταστροφῆς διὰ τὰς Πυρασφαλιστικὰς Ἑταιρείας.

—Δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ πᾶτε μακρύτερα, γιὰ νὰ μάθετε τί συνέβη, εἶπεν ὁ σιδηροδρομικὸς φύλαξ σκουπίζων τὸν ἱδρῶτά του· κάποιος, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν πύργο, ἄλειψε τὰ δένδρα μὲ πετρέλαιο κ' ἔβαλε φωτιὰ σὲ τρία διάφορα μέρη. Αὐτὸ πιὰ εἶνε ἐλλοφάνερο.

— Μὰ ποιὸς νὰ εἶνε αὐτὸς ὁ κακοῦργος; ἠρώτησεν ὁ δήμαρχος, μὴ τολμῶν ν' ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην μιᾶς καταγγελίας.

—Ὤ, τὸν ξέρετε πολὺ καλά, ὅπως κ' ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ φύλαξ, ἀναλαμβάνων τὸν πέλεκύν του. Καὶ ὅλοι ἐδῶ πέρα τὸν ξέρουν... Δὲν εἶνε ἀλήθεια, παιδιά;

— Ἀλήθεια! ἀνέκραξαν πολλοὶ χωρικοί.

— Ἀπόδειξις, ὑπέλαβεν ὁ φύλαξ, ὅτι ὁ *κάποιος* οὐτὸς δὲν ἦλθε νὰ σβύσῃ τὴ φωτιὰ μαζί μας. Καὶ ὅμως τέσσερα ζευγάρια χέρια παραπάνω θὰ ἦταν κάτι τί.

Ἐπιδοκιμαστικὸς ψίθυρος ἠκούετο ἀπὸ παντοῦ. Ὅλοι ἦσαν βέβαιοι, ὅτι ὁ ἐμπρησμὸς τοῦ ὡραίου πάρκου ἦτο ταπεινὴ ἐκδίκησις τοῦ κακοῦ Μπεσύ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ἐμπρησταὶ καὶ σωτῆρες.

Εὐτυχῶς οἱ γενναῖοι ὑλοτόμοι κατώρθωσαν νὰ καταρρίψουν τὰπαιτούμενα δένδρα διὰ νὰπομονωθῇ τὸ πῦρ, τὸ ὁποῖον ἄφισαν πλέον νὰ σβύσῃ μόνον του.

Ἡ ἐσχατιὰ τοῦ πάρκου, ἡ ὁποία ἐφθανε μέχρι τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, εἶχε κατασταφῇ, καθὼς καὶ ἡ θαυμασία δενδροστοιχία τῶν πτελεῶν, ἡ ὁποία ὡδήγει εἰς τὴν κινητὴν γέφυραν.

Μὲ μεγάλην πράγματι μοχθηρίαν ὁ Μπεσὺ εἶχεν ἐκλέξῃ διὰ τὸν ἐκδικητικόν του ἐμπρησμὸν τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ πάρκου. Ἤξευρεν ὅτι ἐκεῖ ἦσαν τὰ ὡραιότερα δένδρα. Ἤξευρεν ἀκόμη, ὅτι ἂν ἅπαξ ἀπεγυμνοῦτο ὁ πύργος ἀπὸ τὸν θαυμάσιον καὶ αἰωνόβιον ἐκεῖνον στολισμόν του, ἑκατομμύρια δὲν θὰ ἔφθαναν νὰ τοῦ τὸν ἀποδώσουν.

Πολὺν καιρὸν ἡ οἰκογένεια Μπεσὺ ἐσχεδίαζεν αὐτὸ τὸ ἔγκλημα.

Κάθε βράδυ, οἱ πέντε, ὄθλιοι μὲ τοὺς ἀγκῶνας στηριγμένους ἐπὶ τῆς ρυπαρᾶς τραπέζης τοῦ δείπνου των συνωμίλουν καὶ συνεσκέπτοντο περὶ αὐτοῦ.

—Τὰ θέλουν λοιπὸν τὰ δένδρα τους, ἔ; ἐμούγκριζεν ὁ Μπεσύ· πολὺ καλά! κ' ἐμεῖς τοὺς τὰ καίμε!

Ἦσαν μᾶλλον κακοὶ παρὰ πονηροὶ καὶ δι' αὐτὸ ἐνήργησαν ἀδεξίως. Αὐτοὶ ποῦ δὲν ἔκαιαν εἰς τὸ σπίτι των παρὰ ἀλειμματοκέρια, ἠγόρασαν τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα εἴκοσι λίτρας πετρελαίου εἰς δύο δόσεις, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐξέπληξε τὸν παντοπώλην, μολονότι τῷ ἔδωσαν τὴν ἐξήγησιν ὅτι τὸ ἤθελαν νὰ ποτίσουν τὰ δένδρα των «γιὰ τὸ σκουλήκι».

Ἔπειτα, μόλις ἔβαλαν φωτιάν, ἐγύρισαν εἰς τὸ σπίτι των καὶ ἐκλείσθησαν, προσποιούμενοι ὅτι ἐκοιμῶντο, ἐνῷ ὅλοι οἱ γείτονες εἶχον τρέξῃ νὰ βοηθήσουν.

Μετὰ τὴν ἀποτροπὴν τοῦ μεγάλου κινδύνου, οἱ κάτοικοι τῆς Ροχέττης συνωμίλουν περὶ τοῦ ἐγκλήματος. Ἐξέφραζαν τὸς ὑποψίας των καὶ ἐξεδήλουν τὴν ζωηράν των ἀγανάκτησιν.

Πολλαὶ κατοικίαι ὑπῆρχον πλησίον τοῦ πάρκου, αἱ ὁποῖαι ἐκινδύνευσαν νὰ καταστραφοῦν μετ' αὐτοῦ. Τοῦτο ἐξῆπτεν ἀκόμη περισσότερον τὴν ὀργὴν τῶν χωρικῶν.

Ἡ πυρκαϊά, μὴ εὑρίσκουσα τώρα νέαν τροφήν, ἤρχισε νὰ καταπίπτῃ. Ἐπάνω, ἀπὸ τὴν ταράτσαν, ἡ μαρκησία μὲ ἀγωνιώδες ὄμμα τὴν παρηκολούθει. Πλησίον της ἐκάθητο ἡ Καμίλλη. Ἀλλ' ὅταν εἶδε τοὺς χωρικοὺς ἑτοιμαζομένους νὰ φύγουν, εἶπε:

— Συγγνώμην, μαμμά, πρέπει νὰ πάγω νὰ τοὺς μιλήσω, νὰ τοὺς εὐχαριστήσω.

—Πήγαινε, κόρη μου, εἶπεν ἡ κυρία Ριονσαί· διαβίβασέ τους καὶ τὴν ἰδικήν μου εὐγνωμοσύνην καὶ κύτταξε πῶς θὰ μπορέσῃς θὰ τοὺς ἀνταμείψῃς, διότι ἐκοπίασαν πολύ.

«Κάθε βράδυ οἱ πέντε ἄθλιοι συνεσκέπτοντο...»
(Σελ. 103, στ. α')

Ὅπου ἀναμιγνύεται ὁ Δυράν

Ἡ Καμίλλη κατῆλθε τρέχουσα, ἐπέρασε τὴν γέφυραν καὶ ἔφθασε τοὺς χωρικούς, οἱ ὁποῖοι, ἅμα τὴν εἶδαν, ἐστάθησαν νὰ τὴν χαιρετήσουν.

— Ἔρχομαι, τοὺς εἶπε, νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ὅλους ποῦ μᾶς ἐσώσατε. Καὶ ἡ μαμμά σᾶς ἐκφράζει τὴν μεγάλην της εὐγνωμοσύνην διὰ τοὺς κόπους ποῦ ἐκάματε.

—Χρέος μας, ἀπεκρίθη ἕνας ἀπὸ τοὺς χωρικούς· δὲν μποροῦσαμε βέβαια νὰ σᾶς ἀφίσουμε ἔτσι!

— Θέλα πολὺ νὰ σᾶς ἀνταμείψω, ὑπέλαβεν ἡ νεᾶνις, μὲ ἀπερίγραπτον γλυκύτητα, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω τί νὰ σᾶς προσφέρω. Θέλετε, πρὸς τὸ παρόν, νὰ δεχθῆτε ἀπὸ ἕνα ποτηράκι κρασί;

Μερικοὶ ἑτοιμάζοντο νὰ δεχθοῦν, ἀλλ' ὁ Δυράν, ὁ γνωστός μας, τοὺς ἐμπόδισε λέγων:

—Καὶ ποῦ νὰ βρεθοῦν ἐδῶ τόσα ποτήρια κρασί ὅσοι εἴμαστε ἄνδρες καὶ γυναῖκες; Τί διάβολο! δὲν εἴμαστε σὲ καμμιὰ ταβέρνα τοῦ μεγάλου χωριοῦ, ὅταν γίνεται πανηγύρι! Πῶς θέλετε τὸ ὡραῖο αὐτὸ κορίτσι νὰ κεράσῃ τόσον κόσμο; Ὄχι, ὄχι! δὲν ἀξίζει τὸν κόπο ποῦ θὰ τοῦ δίναμε. Πᾶμε τώρα ὅλοι νὰ κοιμηθοῦμε κ' ἂς μὴ μιλοῦμε πιὰ γι' αὐτὰ ποῦ ἔγειναν, παρὰ γιὰ νὰ βροῦμε μὲ τί τρόπο θὰ φανερωθοῦν καὶ θὰ τιμωρηθοῦν οἱ κακοῦργοι. Ἐγὼ ἕνα μόνο ζητῶ ἀπὸ τὴν δεσποινίδα, πρεσέθεσε στρεφόμενος πρὸς τὴν Καμίλλην, νὰ λάβῃ τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ σφίξῃ μὲ τὸ ἄσπρο της χεράκι τὴ μαύρη μου χερούκλα!

—Ὦ πολὺ εὐχαρίστως, καλέ μου Δυράν! ἀπήντησεν ἡ Καμίλλη, τείνουσα πρὸς τὸν τεχνίτην τὴν λεπτήν της χεῖρα.

— Ἔχετε εἰδήσεις ἀπὸ τὸν κύριο Πέτρο; ἠρώτησεν ὁ Δυρὰν χαμηλοφώνως.

—Δυστυχῶς ὄχι, ἀπήντησε περίλυπος ἡ νεᾶνις. Τὰ ἴδια τοῦ μπομπᾶ! εἶμαι καταστενοχωρημένη. Ὁ διανομεὺς τοῦ Ταχυδρομείου ἔχει νὰ πατήσῃ στὸν πύργο τῆς Ροχέττης!....

—Μὰ χθὲς δὲν ἐλάβατε νομίζω ἕνα γράμμα συστημένο;

—Ὄχι.

—Δὲν γίνεται! Γιὰ θυμηθῆτε καλλίτερα, δεσποινὶς Καμίλλη! Τὸ ὑπογράψατε.

— Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ὄχι!

— Ὤ, ὤ! ἔκαμεν ὁ χωρικός, αὐτὸ εἶνε σ π ο υ δ α ῖ ο ν! Ἀλλὰ θὰ ξαναλθωμε τὴν ἡμέρα στὸν πύργο καὶ θὰ ἰδοῦμε τί πρέπει νὰ γίνῃ. Χ α ί ρ ε τ ε, δεσποινίς!

«Ὦ, πολὺ εὐχαρίστως, καλέ μου Δυράν! ἀπήντησεν ἡ Καμίλλη». (Σελ. 103, στ. γ')

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ πλῆθος εἶχεν ἀποχωρήσει.

Δὲν ἔμενε πλέον παρὰ ὁ Δήμαρχος, ὀλίγον στενοχωρημένος, διότι ἦτον ἕνας χωρικὸς χονδρὸς καὶ ἀδέξιος, ὁ χονδρότερος ἴσως καὶ ὁ ἀδεξιώτερος ἀπ' ὅλους, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ὁ πλουσιώτερος.

Ἤθελε κάτι νὰ πῇ καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν νεαρὰν πυροβεστοποιίδα, ἕνα φιλοφρόνημα, ἕνα καλὸν λόγον, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ εὕρῃ.

(*Ἕπεται συνέχεια*)

Η ΟΔΥΝΗ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 92.)

— «Καϋμένο, καϋμένο μου παιδί, εἶπε μία γηραιὰ δρῦς· μία μόνη ἀκτὶς ἤρκεσε διὰ νὰ σὲ κάμῃ τόσον ὡραῖον· ἂν ἔμενες πάντα ἔτσι, οἱ ἄνθρωποι θὰ σὲ ἐκάλυν πάρα πολὺ συχνά, καὶ τότε θὰ ὑπέφεραν θλίψεις περισσοτέρας ἀπὸ ὅσας εἰμποροῦν νὰ ὑποφέρουν. Πρέπει νὰ μείνῃς γιὰ πάντα σκοτεινὴ καὶ ψυχρά».

Μικρὸν δάκρυ ἐκύλησε βραδέως ἐπὶ μιᾶς ἀγριοβιολέττας εἰς τοὺς πόδας τῆς Ὀδύνης. Τὸ ἄνθος ἀνέδωσε γλυκεῖαν εὐωδίαν καὶ ἐψιθύρισε εὐχαριστίαν διὰ τὴν σταγόνα τῆς δρόσου, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔρριψαν.

Ἡ μικρὰ κόρη, χωρὶς ν' ἀναπαυθῇ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της ἕως ὅτου ἔφθασεν εἰς μεγάλην ἡσυχὸν λίμνην. Τίποτε δὲν ἐκινεῖτο ἐκεῖ, ἡ ἑσπέρα μόνη διήρχετο ἐπὶ τοῦ ὕδατος, προχωροῦσα μέσα εἰς τὴν σκιάν, ἐνῷ πέριξ της ρόδινοι γραμμαὶ ἐχαράσσοντο ἐπὶ τῆς λίμνης· ἐνίοτε κανὲν ἄστρον ἔπιπτε καὶ ἔμενεν ἀκίνητον ἐπὶ τῆς σιωπηλῆς ἐπιφανείας.

Ἡ Ὀδύνη ἐδύθισε τὸ ἀδύνατόν της χεράκι εἰς τὴν λίμνην, καὶ κατόπιν τὸ ἔβαλεν ἐπὶ τοῦ μετώπου της. Ἡ ἑσπέρα διῆλθε πλησίον της καὶ ἐψιθύρισε.

— «Καληνύκτα· ὕπνον ἐλαφρὸν καὶ χωρὶς ὄνειρα! Λησμόνησε τὴν λύπην σου».

Ἡ Ὀδύνη τὴν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος καὶ ἐγόγγυσε χαμηλοφώνως:

— Μίαν μόνην φορὰν κύρα τὴν ἀνάπαυσιν εἰς τὸ δάσος, μίαν μόνην φορὰν ἐλησμόνησα τὴν λύπην μου, μὲ τὴν ἀκτῖνα εἰς τὴν καρδιάν μου, — ἀλλ' ἐπέρασε καὶ αὐτό».

Ρεμεδώδης ἡ κόρη παρετήρησε τὴν λίμνην· δροσερὰ αὔρα ἔπνευσεν ἐξ αὐτῆς, καὶ ὑπεράνω ἐκρέμαντο νέφη σκοτεινά.

Αἴφνης ἡ Ὀδύνη εἶδεν ἕνα φῶς ἐρυθρόν, μεγαλείτερον, λαμπρότερον τοῦ φωτὸς τῶν ἀστέρων, νὰ πίπτῃ ἐντὸς τῆς λίμνης καὶ νὰ λάμπῃ μέσα εἰς τὸ σκότος. Ἐσήκωσε τὰ μάτια της καὶ παρετήρησεν ὅτι τὸ φῶς προήρχετο ἀπὸ μίαν σκιὰν πλησίον τῆς λίμνης· ἡ σκιὰ ἐκείνη ἦτο ὅλη σκεπασμένη ἀπὸ κισσόν, καὶ μόνον τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον ἦτο φωτισμένον.

«Περίεργον, ἐσκέφθη ἡ Ὀδύνη, ἐδῶ δὲν ἦλθα ποτὲ ἄλλοτε, καὶ ἐντούτοις κάποιος κάθεται εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι».

Ἐπλησίασε σιγὰ τὸ παράθυρον. Πρὸ αὐτοῦ ἐκάθητο μία γυναῖκα θαυμασίως ὡραία, μὲ χιονόλευκον κόμην καὶ μακρὰν ἀπαλὴν ἐσθῆτα· λεπτὸν ὕφασμα ἐκάλυπτε τὴν κεφαλήν της. Ἔγραφε προσεκτικὰ εἰς ἕνα μεγάλον βιβλίον μὲ σταθερὰν χεῖρα, καὶ αὐστηρά, ἀποφασιστικὴ ρυτὶς αὐλάκωνε τὸ μέτωπόν της.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Εὐχάριστος ἔκπληξις

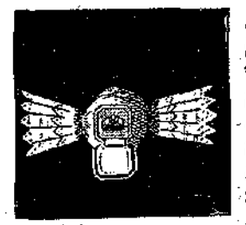

Εἰς μέγα γεῦμα, δοθὲν ὑπὸ πλουσίου Ἀμερικανοῦ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ νέου ἔτους, ὁ ἀμφιτρύων ἐμοίρασεν εἰς ὅλους τοὺς προσκεκλημένους του «δεῖδας μὲ ἔκπληξιν», αἱ ὁποῖαι ἀνοίγουν μὲ κρότον καὶ περιέχουν συνήθως δῶρα μικρᾶς ἀξίας, χάρτινα κομψοτεχνήματα καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἀλλ' ὁ ζάπλουτος Ἀμερικανὸς ἐσκέφθη νὰ βάλῃ κοσμήματα ἀληθινά. Οὕτω μία κυρία εὗρε μέσα εἰς τὴν «δεῖδα» της ἕνα θαυμάσιον δακτυλίδι μὲ μαργαριτάρι, ἀξίας ἄνω τῶν εἴκοσι χιλιάδων φράγκων!

Περίεργος ἐφεύρεσις

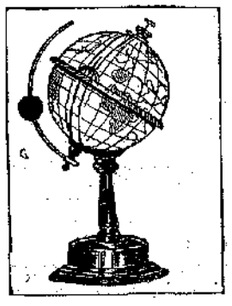

Ἕνας ἐπιστήμων, ὁ κ. Ὀβερτόν, ἐπενόησεν ἐσχάτως μίαν ὑδρόγειον σφαῖραν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐφαρμόζεται εἰδικὸν μηχάνημα. Μὲ τὸ μηχάνημα αὐτὸ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εὑρίσκῃ ἀμέσως τὴν ἀκριβῆ ὥραν, τὴν ὁπαίαν ἔχουν εἰς οἱονδήποτε σημεῖον τῆς σφαίρας.

Νέον εἶδος ζωγραφικῆς

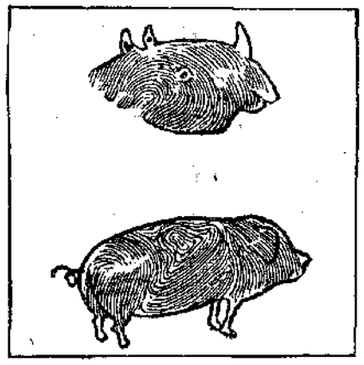

Τἀποτυπώματα τῶν δακτύλων ἔχουν, καθὼς ξεύρετε, περιεργότατα σχήματα. Μὲ τὴν βοήθειαν αὐτῶν, καὶ χωρὶς νὰ ξεύρετε πολλὴν ζωγραφικήν, εἰμπορεῖτε νὰ ζωγραφίσετε πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα. Πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ νὰ μουντζουρώσετε ὀλίγον τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων σας μὲ μολύβι ἢ μὲ μελάνην σφραγῖδος καὶ νὰ τὰ πιέσετε εἰς τὸ χαρτί. Ἔπειτα μὲ τὸ μολύβι ἢ μὲ τὴν πέννα προσθέτετε μερικὰς γραμμὰς καὶ συμπληρώνετε τἀποτυπώματα, ὅπως σᾶς δείχνει ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν καὶ ὅπως εἰμπορεῖ νὰ σᾶς ὁδηγήσῃ ἡ φαντασία σας. Κάμετε ἔτσι χοιρίδια, ἀγριοχοίρους, κήτη, ἐλέφαντας καὶ ὅλα τὰ ζῶα τῆς Κιβωτοῦ.—Τὸ παιγνίδι αὐτὸ εἶνε, ἀλήθεια, ὀλίγον *μουντζούρικο*. Ἀλλὰ χρειάζεται προσοχὴ καὶ πλύσιμον ἀμέσως τῶν χεριῶν, διὰ νὰ μὴν ἔχῃ παράπονα ἡ μαμμά...

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Ἐφαρμένη ἐπιγραφή

Ἐστάλη ἀπὸ Ἕνα Χιωτάκι

Ν..Σ Ο.Α Κ.. Ν..Σ Α.Ο.ΕΙ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παραδεισίου Πτηνοῦ

ΑΣ	ΒΡΑΙ	ΚΕΣ	ΟΙ	ΟΙ
Ε	ΛΩ	ΦΟΙ	ΒΑ	ΡΙ
ΝΙ	ΝΙ	ΒΥ	ΣΥ	ΟΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τέσσαρες ἀρχαῖοι λαοί.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν.***

Λύσεις τοῦ 10ου φύλλου

α') Λύσανδρος, Καλλικρατίδας, Ἐπαμεινώνδας, Νικίας. β') Ἡ Διάπλασις εἶνε περιοδικὸν διὰ παιδία, ἐφήβους καὶ νεάνιδας.

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ Κεφ. Β

ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Ἕνα ψιθύρισμα ποὺ μόλις ἀκούγετο, ἕνα ψιθύρισμα σιγαλό, μιᾶς γλώσσης ἁρμονικῆς, μ' ἔκαμε νὰ σταματήσω καὶ νὰ δώσω προσοχήν. Ἡ σιγαλὴ αὐτὴ φωνὴ ἔβγαινεν ἀπὸ ἕνα μισοχαλασμένον τοῖχον ποὺ ἔκλεινε μίαν αὐλή. Δὲν ἦταν βέβαια φωνὴ ἀνθρωπίνη ἡ γλυκειά, ἡ μελωδικὴ ἢ μισοσβυμένη ἐκείνη φωνούλα.

Κανεὶς δὲν ὑπῆρχεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, κανείς, παρὰ δύο μεγάλα τριαντάφυλλα ποὺ θὰ τὰ εἶχαν πετάξει ἐκεῖ πρὸ ὀλίγου. Καὶ ὅμως ἡ ψίθυρος ἐξηκολούθει καὶ δὲν ἤργησα νὰ καταλάβω ὅτι οἱ συνομιληταὶ ἦσαν τὰ δύο τριαντάφυλλα. Ἔσκυψα γ' ἀκούσω, καὶ σᾶς μεταφέρω τὰς ἐκμυστηρεύσεις των αὐτολεξεί:—«Ναὶ καὶ ἐγὼ ἐλυπήθηκα ποὺ μᾶς ἐχώρισαν, ἀλλ' ἡ νέα μου ζωὴ μ' ἔκαμε γρήγορα νὰ τὸ λησμονήσω, ἔλεγε τὸ ἕνα· μ' ἐχάρισαν εἰς μίαν κυρίαν καὶ ἐστόλιζα τὸ ὡραῖο σαλονάκι της, καί, μιὰ βραδυά, τὰ ὡραῖα μαλλιά της εἰς ἕνα χορόν. Εἶδα πλούτη, τουαλέτες, φῶτα, καὶ τί δὲν εἶδα! Ὅταν ἐγυρίσαμε, ἡ κυρία μ' ἔβαλε πάλιν εἰς τὸ βάζο μου, ἀλλὰ σήμερα μ' εὗρηκε μαραμένο καὶ μ' ἐπέταξε. Πόσο λίγο διαρκεῖ ἡ εὐτυχία αὐτοῦ τοῦ κόσμου! Ἀλλὰ στὴ δυστυχία μου, νὰ μία μεγάλη παρηγοριά: Σ' ἐπέταξαν καὶ σὲ κοντί μου, καὶ θὰ πεθάνωμε μαζί. Πές μου τώρα καὶ τὴν ἰδική σου ἱστορία»—«Ἐγὼ δὲν ἔζησα ὅπως ἐσὺ σὲ πλούσιο σαλόνι, εἶπε τὸ ἄλλο τριαντάφυλλο μὲ τὴ μελωδικὴ ἐκείνη φωνούλα ποὺ μ' εἶχε θελξει, οὔτε ἐγνώρισα τὲς εὐτυχίες τοῦ κόσμου ποὺ λές, ἐπαρηγόρησα ὅμως ἕνα ἄρρωστο κορίτσι, ποὺ πολλὲς ὧρες δὲν εἶχεν ἄλλον ἀπὸ ἐμὲ γιὰ σύντροφιά. Πῶς πονοῦσε τὸ καϊμένο! ἀλλὰ λέγοντας εἰς ἐμὲ τὸν πόνο του, εὗρισκε παρηγοριά. Σήμερα ποὺ μαράθηκα μ' ἐπέταξεν, ὄχι ὅμως χωρὶς λύπη καὶ χωρὶς νὰ μὲ φιλήσῃ μὲ τὰ ὠχρά της χείλη». «Ἀ, σὺ ἐφάνης πιὸ χρήσιμο ἀπ' ἐμέ,» εἶπε τ' ἄλλο τριαντάφυλλο, καὶ ἐσιώπησαν καὶ τὰ δύο.

Ἐξόριστος Ἀτθίς

ΒΡΕΧΕΙ

Τὶκ - τὶκ - τίκ...
Κτυπάει ἡ βροχὴ τὰ τζάμια μονότονα, λυπητερά. Οἱ διαβάται βιαστικοὶ τρέχουν νὰ κρυφθοῦν κάπου, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴ μανία τῆς βροχῆς.

Ὁ οὐρανὸς μολυβένιος παντοῦ ὅπου κι' ἂν γυρίσω τὰ μάτια μου.

Καὶ ὅλο αὐτὸ τὸ μολύβι νομίζω πῶς κάθεται στὸ στῆθός μου καὶ μὲ πιέζει, μὲ πιέζει, χωρὶς νὰ μὲ κάνῃ νὰ πονῶ, ἀλλὰ νὰ νομίζω πῶς κάποιο χέρι ἀόρατο μὲ πνίγει καὶ μ' ἐμποδίζει ν' ἀναπνέω ἐλεύθερα...

Καὶ ἡ βροχὴ κτυπάει στὰ τζάμια λυπητερά.

Μιὰ μπαλκονόπορτα ἀνοίγει κι' ἕνα παιδάκι ροδοκόκκινο, πηδηχτὸ ξεπετιέται στὸ μπαλκόνι, κι' ἀρχίζει νὰ «πλιτσανίζῃ» μέσ' στὰ νερά. Ἀλλ' ἕνα χέρι, τῆς μητέρας του ἴσως, τὸ πῆρε. Καὶ γίνεται τώρα πιὸ μελαγχολικὴ ἡ φύσις, γιατὶ τὸ παιδάκι σὰν ἀκτὶς χαρᾶς ἐφώτισε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ σβύστηκε.

Καὶ ἡ βροχὴ ἐξακολουθεῖ τὸ μονότονο καὶ λυπητερό της τραγοῦδι:

Τὶκ - τὶκ - τίκ.

Ἐκκεντρικὸς

ΒΑΛΜΑΣ

Ἀργά, στὰ σκότη τοῦ βραδυοῦ, στὴ νεκρικὴ γαλήνη
ποὺ γύρω - γύρω ἁπλώνεται καὶ κάθε τί σκεπάζει,
φωνὴ λυπητερὴ ὁ Βαλμᾶς μέσα στὴ νύχτ' ἀφίνει:
μοιόζει παράπονο θαρρεῖς καὶ μοιρολόγι μοιάζει.
Κι' ὅλο ἡ φωνή του χάνεται κι' ὁλότελα θὰ σβύσῃ
γιατὶ ἀλλοῦ τὸ θρῆνό του πηγαίνει νὰ σκορπίσῃ.

Τρομάρα σφίγγει τὴν καρδιά· κι' ὁ νοῦς ξαναγυρίζει
σὲ παραμύθια μαγικὰ καὶ μυθικὰ παλάτια,
στὸ θάνατο· στὰ μνήματα. Νὰ ξαναστήνῃ ἀρχίζει
δαιμόνων μελανὲς μορφὲς κι' ἀστραποσβόλα μάτια..

..Σύστησε πέρα ἡ φωνή, ξανάγινε γαλήνη
μον' στὴ ψυχὴ τὸ κλάμμα του ἀνατριχίλα ἀφίνει...

Τέλλος Ἄγρας

Η ΞΕΝΗΤΕΙΑ

Τὸ πᾶν εἰς ξένον τόπο
μελαγχολία σκορπᾷ.
Ἡ φύσις εἶνε κρύα
στοῦ ξένου τὴν καρδιά.

Τὴν εὐτυχία ναῦρῃ
σ' ἀνάμνησι ζητεῖ,
καὶ τὴν γλυκειὰ πατρίδα
μ' ἐλπίδ' ἀναπολεῖ.

Πόσο σκληρὰ ἡ μοῖρα
χωρίζει μ' ἀπονιά,
ἀδέλφια, φίλους, φίλες,
καρδιὰ ἀπ' τὴν καρδιά!...

Φυσιολάτρες

ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ

Νέος ἄγγελος ἐστάλη ἐδῶ κάτω δι' ὑπηρεσίαν διὰ πρώτην φοράν, καὶ τοῦ ἔδωσαν δι' ὁδηγὸν ἕνα ἡλικιωμένον ἄγγελον. Ἔφθασαν λοιπὸν ἱπτάμενοι ἄνωθεν τῶν θαλασσῶν τῆς Μαρτινίκας, ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ὅπου ἤρχιζεν ἡ κρατερὰ μάχη μεταξὺ τοῦ Ἀγγικοῦ καὶ Ἀμερικανικοῦ στόλου. Ὅτε μεταξὺ τῶν νεφῶν τοῦ καπνοῦ, ὁ ἄγγελος εἶδε τὰ πυρὰ τῶν τηλεβόλων, τὰ κύματα γεμάτα ἀπὸ πτώματα καὶ ἀπὸ βραχίονας καὶ μέλη κομμένα καὶ αἱματωμένα, τὰ πλοῖα βυθιζόμενα, καιόμενα καὶ τιναζόμενα εἰς τὸν ἀέρα, καί, εἰς τὸ μέσον αὐτῆς τῆς καταστροφῆς, τὰ ὑπόλοιπα στρατεύματα, πολεμοῦντα μετ' ἀγριότητος: «Ἀνόητε, λέγει, εἰς τὸν ὁδηγόν του, ξεύρεις τί κάμνεις; ἀντὶ νὰ μὲ φέρῃς εἰς τὴν γῆν, μ' ἔφερες εἰς τὴν κόλασιν!» «Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ ὁδηγός, δὲν ἔκαμα λάθος· εἰμεθα ἀκριβῶς εἰς τὴν γῆν, καὶ αὐτοὶ ὅπου βλέπεις δὲν εἶνε δαίμονες, ἀλλὰ ἄνθρωποι.

— Οἱ δαίμονες δὲν μεταχειρίζονται ὁ εἷς τὸν ἄλλον μὲ τέτοιον βάρβαρον τρόπον· ἔχουν περισσοτέραν κρίσιν καὶ πλέον ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι ὑπερηφάνως λέγουν ***ἀνθρωπισμόν***».

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἀσύρματος Τηλέγραφος

Ο ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

— Νέε στρατιῶτα, ποῦ πηγαίνεις;

— Πηγαίνω νὰ πολεμήσω ὅπως ἀπελευθερώσω τοὺς ἀδελφούς μου ἐκ τῆς τυραννίας, ὅπως θραύσω τὰς ἁλύσεις καὶ τὰ δεσμά των.

— Εἴθε τὰ ὅπλα σου νὰ εἶνε εὐλογημένα, νέε στρατιῶτα!

— Νέε στρατιῶτα, ποῦ πηγαίνεις;

— Πηγαίνω νὰ πολεμήσω κατὰ τῶν ἀδίκων ἀνθρώπων ὑπὲρ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ποδοπατοῦν, ἐναντίον τῶν δεσποτῶν ὑπὲρ τῶν δούλων, κατὰ τῶν τυράννων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας.

— Εἴθε τὰ ὅπλα σου νὰ εἶνε εὐλογημένα, νέε στρατιῶτα!

— Νέε στρατιῶτα, ποῦ πηγαίνεις;

— Πηγαίνω νὰ πολεμήσω ἵνα οἱ πατέρες μὴ καταρῶνται πλέον τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀνηγγέλθη εἰς αὐτοὺς ὅτι υἱός τοῖς ἐγεννήθη, οὔτε αἱ μητέρες ἐκείνην, καθ' ἣν ἔσφιξαν αὐτὸν διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰς ἀγκάλας των.

— Εἴθε τὰ ὅπλα σου νὰ εἶνε εὐλογημένα, νέε στρατιῶτα!

Θεὰ Ἐλπίς

ΜΙΑ ΔΥΣΙΣ

Τὸ χιόνι εἶχε λυώσει πρὸ ἡμερῶν. Λαμπρὸς ἥλιος, τὸν ὁποῖον κάπου κάπου ἐσκίαζε σύννεφο μικρό, ἐχρύσωνε τὲς χιονισμένες κορυφὲς τοῦ ὄρους καὶ τὲς καταπράσινες ἀπὸ ἐλαιῶνας ράχες τοῦ βουνοῦ. Καθισμένη στὸ παράθυρο τοῦ δωματίου μου, περίμενα νὰ ἰδῶ τὴν δύσι τοῦ ἡλίου· μελαγχολικαὶ ἦσαν αἱ σκέψεις μου ἐκείνη τὴ βραδυά. Ἐνῷ σκεπτικὴ ἐκύτταζα τὴν ἀντικρυνὴν ὄχθην καὶ τὸ βαποράκι ποὺ μὲ χάρι ἔσχιζε τὸ κῦμα, ἔξαφνα μιὰ δυνατὴ λάμψι ἐθάμβωσε τὰ μάτια μου: ὁ ἥλιος ἔδυσε τὸ συννεφάκι καὶ ἐφάνη πάλιν μεγαλοπρεπής. Τὸ

δωμάτιόν μου ἐγέμισεν ἀπὸ φῶς χαρωπό. Μαγευμένη ἐκύτταζα τὸ πυρωμένο ἀστρο καὶ σιγά-σιγά μιὰ ἐλπίδα γεννήθηκε στὴν πονεμένη μου ψυχή... Ὑστερα ἀπὸ λίγο, ὁ κόκκινος δίσκος κρύφθηκε πίσω ἀπὸ τ' ἀντικρυνὰ βουνά... Τὸ δωμάτιόν μου ἐσκοτείνιασε, μὰ τὸ φῶς τῆς ἐλπίδος π' ἄναψε μιὰ θερμὴ τοῦ ἥλιου ἀκτίνα, δὲν θὰ σβυσθῇ ποτὲ ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου...

Βιθυνὴ Ἑλληνοπούλα

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΓΑΛΛΟΜΑΘΕΙΣ

Ὅτε μετὰ τὴν Πρώτην Δημοκρατίαν ἐν Γαλλίᾳ κατεδιώκοντο οἱ εὐγενεῖς, ἐδιάζετο κι' ἕνας, ὀνόματι κόμης de Saint-Germain René, ὑπὸ τοῦ λαϊκοῦ δικαστηρίου.

— Πῶς ὀνομάζεσα; τῷ λέγει ὁ Πρόεδρος.

— Κόμης de Saint-Germain René.

— Δὲν ἔχομεν ἐδῶ κόμητας! τῷ λέγει.

— Τότε εἶμαι ὁ de Saint-Germain René.

— Οὔτε de ἔχομεν!

— Τότε εἶμαι ὁ Saint-Germain René.

— Ἅγιους δὲν ἔχομεν ἐδῶ, μόνον στὴν ἐκκλησίαν ὑπάρχουν.

— Τότε εἶμαι ὁ René.

— Οὔτε τέ ἔχομεν, τὸ τέ εἶνε βασιλικόν.

— Λοιπόν, ἐτραύλισεν ὁ δυστυχὴς εἶμαι ἁπλῶς ὁ Né (Je suis Né, τὸ ὁποῖον σημαίνει *ἐγεννήθην*.)

— Καὶ μετ' ὀλίγον θ' ἀποθάνῃς! λέγει ὁ Πρόεδρος, ὅπερ καὶ ἔγεινεν.

Ἐξόριστος Βασιληᾶς

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ

Λουδοβῖκος ὁ ΙΑ', καταβὰς μίαν ἑσπέραν εἰς τὸ μαγειρεῖον τῶν ἀνακτόρων του, ἐστάθη ὀλίγον πλησίον μικροῦ παραμαγείρου, ὅστις ἔστρεφε μίαν σούβλαν.

Τὸ χαρούμενον καὶ ἐξυπνον ὄψος του τὸν ἤρεσε. Ἠρώτησεν αὐτὸν πόθεν ἦτο, τὸ ὄνομά του καὶ πόσον κερδίζει. Τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγνώριζε τὸν βασιλέα, ἀπήντησεν ἄνευ δυσκολίας:

—«Κύριε, εἶμαι ἀπὸ τὸ Πέρρυ. Ὀνομάζομαι Στέφανος Βέριγγερ, εἶμαι παραμάγειρος καὶ κερδίζω ὅσον καὶ ὁ βασιλεύς».

«Πόσον λοιπὸν κερδίζει ὁ βασιλεύς;» ἠρώτησεν ὁ Λουδοβῖκος ΙΑ'.

«Κύριε, ἀπήντησεν ὁ μικρός, κερδίζει τὰ ἔξοδά του καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὰ ἰδικά μου».

Αὐτὴ ἡ ὥραια ἀπάντησις ἤρεσεν εἰς τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος διώρισε τὸν μικρὸν θαλαμηπόλον του καὶ τὸν ἐπροστάτευσε.

(*Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ*)

Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμά.—Ἐγώ, παιδάκι μου, ὅταν πεθάνω δὲν θέλω οὔτε μαῦρα νὰ φορέσετε οὔτε τὰ παράθυρα νὰ κλείσετε.

Ἡ Συλβία.— Μὰ οὔτε ὅταν κρύωνουμε, γιαγιά;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καλαμιᾶς

***

Ἡ μαμμά: — Τοτό, ἔλα γρήγορα νὰ σὲ ντύσω.

Ὁ Τοτός (ἀφῃρημένος:) —Ντύσε με κ' ἔρχομαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαινομένου Κύματος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 127ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 6 Αὐγούστου 1911 πρὸς εὕρεσιν τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς «Διαπλάσεως» Αὐγούστου—Νοεμβρίου 1911 δημοσιευθεισῶν 171 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων·

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰς ὀρθὰς λύσεις ἑκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντὸς παρενθέσεως, οἱ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ε, τὰ ἀπονεμηθέντα εἰς ἕκαστον Εὔσημα. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὰ Εὔσημα τῶν Λύσεων, ὁ δὲ δεύτερος τὰ Εὔσημα Ἐπιμονῆς.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16 ἐτῶν καὶ ἄνω)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Πολικὸς Ἀστήρ***, 154 [9+6Ε].+ (***Ἰσότιμοι*** χωρὶς ἀμοιβήν, δικαιούμενοι ὅμως νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των εἰς τὴν «Διάπλασιν», ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισέ: *Δάφνης Κλωνάρι*, [137 8+5Ε].—*Βιθυνὴ Ἑλληνοπούλα*, 140 [8+5Ε].—*Κερκυραϊκὴ Αὔρα*, 148 [9+6Ε].—*Ὁ Ἀδάλια*, 136 [8+6Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἑλλὰς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου***, 122 [7+6Ε].—*Φιλόπατρις Σαμία*, 119 [7+6Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ρέμπελος*, 114 [7+6Ε].—*Ὑπερήφανο Γιασεμί*, 114 [7+5Ε].—***Κορίννα***, 107 [6+4Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Κυνηγὸς τῆς Ἐρήμου*, 83 [5+6Ε]. — *Μιτυληναῖο Πρωτοπαλλήκαρο*, 52 [3+3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Δωδωναῖος*, 38 [2+2Ε] —*Ἐλεύθερος Ἕλλην*, 32 [2+2Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(12 ἕως 15 ἐτῶν)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Τέλλος Ἄγρας***, 151 [9+6Ε].—(***Ἰσότιμοι*** χωρὶς ἀμοιβήν, δικαιούμενοι ὅμως νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισέ: *Υἱὸκὴ Στοργή*, 119 [7+6Ε]. — *Ὑδραΐκος Χάνος*, 125 [7+6Ε].—*Πόθος τῆς Κρήτης*, 119 [7+4Ε].—*Μικρὸ Διαβολάκι*, 149 [9+6Ε].—*Κάρμεν* 146 [9+6Ε].—*Ἶρις*, 122 [7+6Ε].—*Νέλκε*, 124 [7+5Ε].—*Βίας*, 121 [7+5Ε].—*Ὄνειρον τῆς Κύπρου*, 125 [7+5Ε].—*Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιτέχνου*, 122 [7+6Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἀπόγονος τοῦ Κολοκοτρώνη***, 110 [7+4Ε].—***Βασιλεὺς τῶν Βαλκανίων***, 107 [6+5Ε].—(***Ἰσότιμοι*** χωρὶς ἀμοιβήν: *Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἔθνους*, 102 [6+4Ε].—*Ἐαρινὴ Πρωΐα*, 114 [7+5Ε].—*Κραυγὴ Νίκης*, 115 [7+5Ε].— *Αὔρα τοῦ Ἀναύρου*, 102 [6+4Ε]).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἑλληνικὴ Θεότης***, 90 [5+6Ε].—***Σωφραζέττα***, 89 [5+6Ε] —*Πόθος τῆς Κύπρου*, 86 [5+5Ε].—(*Ἰσότιμοι* χωρὶς ἀμοιβήν· *Ἐλευθερία*, 91 [5+5Ε].—*Μικρὸς Δόγης*, 96 [6+4Ε].—*Λευκὸν Λείριον*, 87 [5+4Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ἡρωΐς τοῦ 21*, 68 [4+6Ε].—*Ζαρίνη*, 69 [4+6Ε],— *Ἔνδοξος Ἰωλκίς*, 42 [3+6Ε].— *Πρίγκιψ τοῦ Βυζαντίου*, 69 [4+5Ε].—*Ὀνειροπόλος Μεγάλης Ἑλλάδος*. 60 [4+4Ε].—*Αὔρα τῆς Μουρίοευς*, 43 [3+2Ε].—*Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, 42 [3+2Ε].— *Πρίγκιψ τῆς Σμύρνης* 65 [4+3Ε].—*Φῶτος Τζαβέλας*, 74 [5+5Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Αἰδήμιος*, 34 [2+2Ε].—*Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, 40 [2+2Ε].—*Πύργος τῆς Βενετίας*, 24 [1+2Ε].—*Χρυσάνθεμον*, 20 [1+2Ε].—*Κουτρουλόμυλος*, 36 [2+2Ε]. *Θαλασσία Αὔρα*, 36 [2+2Ε]. — *Φραγκίσκος Ι. Τζουλάτης*, 37 [2+2Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(11 ἐτῶν καὶ κάτω)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ***, 146 [9+6Ε].—(***Ἰσότιμοι*** χωρὶς ἀμοιβήν, δικαιούμενοι ὅμως νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισέ: *Σάσα Δ. Ἀδαμίδου* 88]5+5Ε'.—*Παπαγάλος τοῦ Τσάρου*, 119 [7+4Ε'.—*Λευκοκύματος Αἰγιαλός*, 132 [8+6Ε].—*Συλφίς*, 145 [6+5Ε].—*Ὡραία Ἀμαζών*, 85 [5+4Ε'.—*Ὄνειρον Δούλου Ἕλληνος*, 143 [8+6Ε'.—*Συριανὴ Αὔρα*, 153 [9+6Ε].—*Πανελλήνιος Πόθος*, 94 [6+6Ε].—*Βασίλισσα τῆς Κύπρου*, 115 [7+5Ε'.—*Ἀναγεννητὴς τοῦ Ἔθνους*, 117 [7+5Ε].—*Αἰγυπτία Ἑλληνίς*, 135 [8+5Ε].— *Βραχνιασμένος Βάτραχος*, 142 [9+6Ε].—*Ἄγε Σβῦσε*, 141 [8+5Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Μικρὴ Ἑλληνοπούλα*, 42 [3+2Ε].—*Ἀλουΐσιος Ι. Τζουλάτης*, 36 [2+2Ε]. —*Ἕλλη Χαραφᾶ*, 29 [2+2Ε].—*Κομψοτακοδύνης*, 25 [2+2Ε'.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Ἀγαπημένα Ἀδελφάκια*, 15 [1+1Ε].—*Τρελλόπαιδο τῆς Κερκύρας*, 15 [1+1Ε].—*Παπάκι* 15 [1+1Ε].—*Χαραυγή*, 14 [1+1Ε].—*Σοφία Κοζαδίνου*, 12 [1+1Ε'.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὀρθὰς λύσεις ἀνεμίξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἑξῆς: *Δάφνης Στέφανος*, 10 [1+1Ε].—*Περιπλανώμενος Ἀθηναῖος*, 19 [1+1Ε].—*Δημ. Π. Σπάρης*, 1.—*Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου*, 14 [1+1Ε'.—*Ἐπικούριος Ἀπόλλων*, 14 [1+1Ε]—*Γαλανόλευκη*, 14 [1+1Ε].—*Ἠχὼ τῶν Ἀκροκεραυνίων*, 6 [1+1Ε].—*Στεναγμὸς Δούλης Ἠπείρου*, 6 [1+1Ε]—*Ναυκρατοῦσα*, 1.—*Ἀγλαΐα Χ. Κρητικοῦ*, 16 [1+1Ε'.—*Ἀρτινή*, 15 [1+2Ε].—*Ἀνώνυμος Ἑταιρία*, 17 [1+1Ε].—*Στέλλα Βιολάνση*, 6 [1Ε].—*Λευκοθέα*, 14 [1+1Ε].—*Θρηνεύουσα Ἑλλάς*, 5 [1+1Ε'.—*Ἀνθισμένη Λυγαριά*, 9 [1+1Ε].—*Ἀττικὴ Δύσις*, 5 [1+1Ε].—*Μακεδών*, 15 [1+1Ε].—*Ἀναστ. Π. Παπανασταστίου*, 2.—*Ἄγγελος τοῦ Πόνου*, 17, [1+1Ε].—*Καυάρι τῶν Γονέων*, 4.—*Δρόσος τῆς Πρωΐας*, 3 [0+1Ε].—*Αἰμύλιος Τσοκόπουλος*, 14 [1+1Ε'.—*Δούκισσα τοῦ Δάντειν*, 17 [1+1Ε].—*Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος*, 8 [1+1Ε].—*Νικόλ. Κοζαδίνος*, 3.—*Μουτζουρόγατος*, 3.—*Νυμφαία*, 3.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 12 *(οἱ ἑξῆς: 4, 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)* πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 7 *οἱ ἑξῆς: 1, 8, 9, 11, 12, 14, 24*, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1911

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσόδ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδετος φρ. *7*—Χρυσόδετος φρ. *10*.

Τόμοι 6: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1911, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. *8*—Χρυσόδετος φρ. *10*.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 15 Φεβρουαρίου 1912

ΧΑΡΗΤΕ, παιδιά μου, καὶ τὸ σημερινὸν δωδεκασέλιδον φύλλον. Εἶνε καὶ αὐτὸ ἀμοιβὴ τοῦ ξεσταθώματός σας. Ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ κολουθήσουν καὶ πολλὰ ἄλλα, διότι τώρα μὲ τὸν «Δὸν Κιχώτην» τὸ ξεσπάθωμά σας θὰ εὐκολυνθῇ πολὺ καὶ θὰ γίνῃ ἀκόμη ζωηρότερον.

Τέλλε Ἄγρα, ἐδιάβασα κ' ἐγὼ αὐτὰ τὰ δύο ἄρθρα εἰς τὴν «Ἑστίαν» διὰ τὸ Τζαμὶ καὶ μοῦ ἄρεσαν πάρα πολύ. Τὸ ἀνέκδοτον ποῦ δημοσιεύω σήμερον «Βύρων καὶ Σαρῆς», εἶνε ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ δεύτερον. Φέρουν τὴν ὑπογραφὴν «Ἀτζαμῆς», ἀπὸ τὸ ὕψος ὅμως, καὶ ἀπὸ τὴν σκέψιν, καὶ ἀπὸ τὰς ἱστορικὰς γνώσεις, μαντεύω ὅτι εἶνε ἑνὸς πολὺ γνωστοῦ καὶ πολὺ ἀγαπητοῦ μας συνεργάτου, τοῦ κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου.

Πολὺ περίεργη αὐτὴ ἡ συνήθεια τῶν σχολείων σας, *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα*, νὰφίνουν τὸς χειμερινὰς ἐξετάσεις διὰ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῶν Ἀπόκρεων. Ἐδῶ δὲν γίνεται τέτοια ἀνορθογραφία καὶ οἱ μαθηταί μένουν ἐλεύθεροι νὰ διασκεδάζουν. Θὰ πῆς ποιοὶ εἶνε οἱ πιὸ κερδισμένοι; Ἄ, μοῦ φαίνεται, σεῖς...

Μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, *Τραλλιανέ*, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ διαπρέψῃς ἐπίσης εἰς ὅλα. Φύλλον πολυσέλιδον, μὲ χρωματιστὰς εἰκόνας καὶ μὲ καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, σὰν τοῦ «Κόσμου» τῆς Σμύρνης, εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον μὲ τὴν συνδρομὴν ποῦ ἔχω τώρα. Νὰ τὴν αὐξήσω; Τὰ περισσότερα παιδιὰ δὲν θὰ ἠμποροῦν νὰ πληρώνουν. Μὴν βλέπῃς τὸν «Κόσμον» καὶ τἄλλα πολυτελῆ περιοδικά. Αὐτὰ εἶνε διὰ μεγάλους ποῦ πληρώνουν καλά. Ἕνας μόνον τρόπος ὑπάρχει διὰ τὴν «Διάπλασιν», ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶνε πάντοτε εὐθυνή: ἡ αὔξησις τῆς κυκλοφορίας εἰς τὸ διπλάσιον. Κάμετέ μου ὅλοι σας ἀπὸ ἕνα συνδρομητήν, καὶ νὰ ἰδῆτε πράγματα καὶ θαύματα!

Ῥοδοπαῖς Ἑλληνόπαι, τὸ γραμματάκι σου μὲ κατεγοήτευσεν. Ὅταν εἶδα μάλιστα ὅτι μὲ ἀγαπᾷς τόσον, ὥστε μόλις λαμβάνεις τὸ φυλλάδιον, τὸ φιλεῖς, μὴν τὰ ρωτᾷς!... Σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας. Ἐπίμενε καὶ κάτι θὰ ἐπιτύχῃς. Τὸ ξεσπάθωμα θέλει ἐπιμονήν.

Νὰ ὁ *Περσεύς*. Εἴπεν εἰς τρεῖς-τέσσαρας φίλους του, ὅτι θὰ χίσῃ εἰς τὴν «Διάπλασιν» ὁ «Δὸν Κιχώτης» καὶ ὅλοι τοῦ εἶπαν· «Ἀπὸ τὸ Σάββατο θὰ τὴν παίρνω!» Δὲν σας τὸ ἔλεγα; Ὅλοι πρέπει νὰ πληροφορήσετε τοὺς φίλους σας, ὅτι παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία νὰ ποκτήσουν τὸν «Δὸν Κιχώτην» μὲ δέκα λεπτὰ κάθε Σάββατον. Καὶ νὰ ἰδῆτε ὅτι πολλοὶ θὰ θελήσουν ἔπειτα νὰ γίνουν συνδρομηταὶ ἢ ἀγορασταί σας, καὶ νὰ ξεσπαθώσετε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε.

Μοῦ ἄρεσε πολύ, *Σωφραζέττα*, ἡ δικαιολογία ἐκείνης ποῦ τὴν ἔπιασες εἰς τὸν Διαγωνισμὸν μὲ τὸ βιβλίον ἀνοικτόν, νὰντιγράφῃ μὲ ὅλην της τὴν ἡσυχίαν: «Δὲν τὰντέγραφα λέει ὅλα, ἀλλὰ εἶχα τὸ βιβλίο κ' ἔβλεπα ὅ,τι δὲν ἤξευρα». Νὰ Παιδικὸ Πνεῦμα μιὰ φορά!

Πολὺ ἄδικα τὰ παράπονά σου, *Ἐδελβάϊς*, διότι ἂν δὲν ἀπήντησα εἰς πολλὰς ἐπιστολάς σου ἐκτενῶς, αὐτὸ ἦτο ἁπλῆ σύμπτωσις: ἤρχοντο στὰ χέρια μου, ὅταν ὁ διαθέσιμος τόπος τῆς ἀλληλογραφίας ἦτο πιασμένος μὲ ἀπαντήσεις ἄλλων, ἐπίσης κατὰ σύμπτωσιν προηγουμένων, καὶ ὄχι, ὅπως λέγεις, προτιμωμένων. Ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς ἀπεχώρησεν, ἀφίσας διάδοχον τὸν ἀδελφόν του. Ἐλυπήθην πολὺ διὰ τὸ δυστύχημα τῆς φίλης μας, ἀλλὰ δὲν τὸ ἀναγγέλλω, ἂν δὲν μοῦ τὸ γράψῃ ἡ ἰδία.

Δούκισσα τοῦ Δάντειν, ἡ ἀνταπόδοσις ἔγεινε μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς προτάσεως. Φάρμακον κατὰ τῆς τεμπελιᾶς δὲν εἰξεύρω. Ἐρώτησε τὴν *Ἐξόριστον Ἀτθίδα* νὰ σοῦ πῇ πῶς δὲν τεμπελιάζει ποτέ.

Εὖγε, *Δὸν Κολοκύθα Πάτερα*, γράφεις τόσον ὡραῖα καὶ εἶσαι μόλις δέκα ἐτῶν; Εὖγε! Εὐχαριστῶ πολὺ ἐκείνους ποῦ σὲ προέτρεψαν νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸν κύκλον μας.—Τὰ ἴδια ἀπαντῶ καὶ εἰς σέ, *Ἑλληνόπαι*, ποῦ εἶσαι ἐπίσης δέκα ἐτῶν «ὀλίγον πονηρὸς καὶ ἀτακτοῦτσικος». Ἄ, δὲν τὸ πιστεύω...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Ποιήματα τοῦ *Κύματος*.—«Δύσις» τῆς *Δουκίσσης τοῦ Δάντειν*.—«Ἀπὸ τὴν ζωήν μου» τῆς *Μονώσεως*.—Μῦθος τοῦ *Χάωνος*.—«Τζαμὶ» καὶ «Ἄνοιξις» τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*,— «Ἀράχνη» τῆς *Βάρκας τοῦ Κανάρη*.—«Ἐντυπώσεις» τῆς *Υἱὸκῆς Στοργῆς*. —Ἀνέκδοτα, ἱστορικὰ καὶ ἄλλα, Παίγνια, Π. Πνεύματα κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Πειραϊκὴ Χερσόνησος» (ἀτελές).—«Μεσάνυχα» καὶ «Νυχτιά» (ἄτεχνοι στίχοι).—Ὁ «Μυλωνᾶς» (τὸ ἐδημοσίευσα καὶ ἄλλοτε).—«Ζητάνα (καλὴ ἐκτέλεσις, ἀκατάλληλον θέμα).—«Φιλανθρωπία» καὶ «Δόξα» ('ς αὐτὴ τὴ γλῶσσα δὲν γίνονται ποιήματα). «Ἡ αὐγὴ» (κοινὸν καὶ χωρὶς χάριν).—«Ψεῦδος καταγέλαστον» (γνωστότατον). — «Ἡ τύχη μου» (πολὺ ἀπαισιόδοξον, ἑπομένως ἀντιπαιδαγωγικόν).—«Μία σελὶς τοῦ Εὐαγγελίου» (τόσον ἐκτενὲς καὶ ἀκολουθεῖ;)—«Τὸ μνῆμα καὶ τὸ τριανταφυλλάκι» (ὑπάρχουν πολὺ ὡραιότεραι μεταφράσεις τοῦ ἰδίου ποιήματος). —«Φτωχοῦ ψυχή» (τί νόημα ἔχει, αὐτό; τί θὰ διδαχθοῦν τὰ παιδιά;)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1912. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: ***Δὸν Κολοκύθας Πάτερας***, α. *Ἑλληνόπαις*, α. (ΘΑ), *Τραλλιανός*, α.

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Κοομοκράτωρ*, α, *Ἐδελβάϊς*, κ. *Κυκλαμιά*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Σωφραζέττα* (θ) μὲ *Συλβίαν*, *Δούκισσαν τοῦ Δάντειν*, *Δάφνης Στέφανον*, *Αὔραν τοῦ Φεραίου*, *Ἀπηλπισμένην Κόρην*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Φυσιολάτριδα* (ἔστειλα·) *Πρίγκιπα τοῦ Βυζαντίου* (νὰ τὰ ἑκατοστήσῃ!) *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου* (καὶ ὅμως στέλλονται τακτικώτατα, ἀπὸ τὴν παραμονὴν μάλιστα τῆς ἐκδόσεως· ἂν ἀργοῦν, βεβαίως πταίει τὸ ταχυδρομεῖον·) *Συριανὸν Πολεμιστὴν* (ὄχι, τὰ ψευδώνυμα δὲν τὰ λέγω ποτέ· *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι* (ἔστειλα·) *Ἠχὼ τῶν Ἀκροκεραυνίων* (τετράδιον καὶ λυσόχαρτα ἐλήφθησαν·) *Κραυγὴν Νίκης* (περαστικά· ἡ νέα σου φίλη ὅρκος σ' ἐγέλασε, διότι δὲν ἦτο ἡ *Γλυκεῖα Ἑλλάς, !*) *Μελαχροινὴν Ἑλληνοπούλαν* (δὲν πειράζει ἀφοῦ εἶχες τόσας ἀσχολίας·) *Μαράμενο Φοῦλι* (φυσικά, δὲν περιμένει κανεὶς βραδεῖον ἀπὸ τὴν πρώτην φορά· σιγὰ—σιγὰ συνεθίζει καὶ ἀναβαίνει·) *Χάωνα* (ἡ χαρά μου θὰ εἶνε ὅταν μάθω ὅτι ἀπελύθης μὲ ἄριστα, καὶ δὲν πειράζει, ἂς μὴ μοῦ γράψῃς καὶ τόσον συχνά·) *Αὔραν τοῦ Φεραίου* (ἐλήφθησαν· ἡ δικαιολογία σου κολακευτικωτάτη, ὄχι, τὰ γραμματόσημα δὲν τρέχουν κανένα κίνδυνον·) *Ἀναυρον* (ἔστειλα, εὐχαριστῶ·) *Περιστεράν ... Νῶε* (τετράδια σοῦ ἔστειλα, τώρα ξεύρεις τί πρέπει νὰ κάμῃς·) *Ἡρωΐδα τοῦ 21* (ἐλήφθησαν ὅλα, ἔχει καλῶς·) *Γλυκὺ Χαμόγελο* (ἔστειλα·) *Ἔσπερον* (ἀσήμαντα λάθη καὶ δὲν θὰ σοῦ λογαριασθοῦν·) *Σανθὸ Ἑλληνόπουλο* (ἀπαντῶ πάντοτε εἰς τὸ ψευδώνυμον ποῦ βλέπω γραμμένο παρὰ τὴν ὑπογραφήν·) *Ὀδυσσέα Ἀνδρούτσον* (ἔστειλα κ' εὐχαριστῶ πολύ·) *Παραδείσιον Πτηνὸν* (ἔστειλα δελτία·) *Ἀφελῆ Ξανθούλαν* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν «χρυσῆν παρέα»·) *Ἀπηλπισμένην Κόρην* (ἔστειλα·) *Πόθον τῆς Κρήτης* καὶ *Παπαγάλον τοῦ Τσάρου* (ἐλήφθησαν ἐγκαίρως·) *Νέλκε* (ἔστειλα·) *Τσούχχραν* (ἔστειλα κ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Κέμα* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά· ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη). ***Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ*** (ἐπίσης·) *Ἄδωρον κτλ. κτλ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15 Φεβρουαρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 129ος Διαγωνισμὸς Λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῶν μηνῶν Δεκεμβρίου—Μαρτίου Πνευματ. Ἀσκήσεων.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29ης Μαρτίου)

110. Ἀεξίγριφος

Ζῶον μικρὸν τὸ πρῶτόν μου,
Τὸ δεύτερον κοινὴ τροφή.
Στὴν ἐκκλησίαν τ' ὅλον μου
Ἢ καὶ στὸ σπίτι τελετή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χάμ

111. Στοιχειόγριφος

Εἰς τὴν τσέπη θὰ μᾶς βάλῃς,
Μὲ κεφάλι ἂν μᾶς ἀφίσῃς.
Τὸ κεράλι μας ἂν κόψῃς,
Ἀριθμὸν θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης τῶν Μεδίκων

112. Στοιχειοτονόγριφος

Ἀπὸ πόλεν τῆς Ἰλλάδος,
Ἕνα γράμμα ἂν προσθέσῃς
Καὶ τὸν τόνον μεταθέσῃ,—
Σ' ἕνα πέλαγος θὰ πέσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φοῦλι

113. Ἀναγραμματισμὸς

Τὴν ἄνοιξιν ὅλην τὴν γῆν
Μὲ πράσινα σκεπάζω.
Ἀναγραμματιζόμενον
Ἐκ σπλάγχνου σου πηγάζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδοκαίου Ἑλληνόπαιδος

114. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον
Κατέχουν αἱ Ἀθῆναι.
Δισύλλαβός τις πρόθεσις
Τὸ δεύτερόν μου εἶναι.
Τὸ τρίτον κάποιον ὄργανον
Τῆς ἁλιευτικῆς,
Τὸ τέταρτον· πασίγνωστος
Θεὸς τῆς Μουσικῆς.
Ταλλὸ δηλοῖ τὸν ἁμαθῆ
Καὶ ἄξεστον λαόν
Τὸ ἕκτον ξύπνα ἑνωρὶς
Νὰ ἰδῇς ἐπάνω οὐρανόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἀνδρίου

115. Τρίγωνον

* * * * * = Θηρίον.
* * * * = Μέρος τῆς οἰκίας.
* * * = Σῶμα ἱππικοῦ.
* * = Ὁμωτιπόν.
* = Ἐπιφώνημα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠχοῦς τῆς Ἠπείρου

116. Ἐπιγραφὴ

Ν
Σ Ο Τ
Ο Α Ι Ρ Ν
Η Ν Ε Ρ Τ Μ Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζαρίνης

117. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Εἰς τὰ κατωτέρω ῥήματα λέξεων νὰ προστεθῶσιν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὸ τέλος ἑκάστου ἀνὰ ἓν γράμμα, οὕτως ὥστε νὰ συμπληρωθῶσιν αἱ τέσσαρες λέξεις, τὰ ἀρχικὰ καὶ τελικὰ τῶν ὁποίων ἀποτελοῦν δύο νήσους τοῦ Αἰγαίου:

-ὲδ - -ἀδ - -σκὰ - -ἀρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γέρω-Δήμου

118. Φωνηεντόλιπον

φλ - τν - λόν - κν - πκρ - *

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης

119. Γρῖφος

ας
ἡ ας ας
+ Χ Ζ φρ'
ας ας
ας

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κραυγῆς Νίκης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 5

41. Δίσκος (δίς, Κῶς).—42. Λάρισσα (λά, ρίς, σά).—43. Τῆνος - Οἶνος.

44.
Σ Σ Σ Σ
Ο Ο Ο Ο
Ρ Λ Ν Φ
Υ Ο Π Ε Π Λ Ι
Σ Δ Ρ Ξ
Ο Ο Ο
Ν Σ Σ

45. *Διάπλασις* (Παλλάς, Πλάσις, Παιδία, Ἴα, Διά).

46.
Α Ι Α Κ Ο Σ
Ι Ω Ν Α Σ
Α Ν Τ Ι
Κ Α Ι
Ο Σ
Σ

47.
Α Α Μ Α
Α Δ Α Μ
Μ Α Χ Η
Α Μ Π Ν

48. η - εἰδει - αεια = Μὴ ἐπιθύμει ἀνέφικτα.—49. Οἱ Ἀπόστολοι ἦσαν δώδεκα (Οἱ ἀπὸ στολὴ - εἰς ἂν 12).

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Λεύκωμα μικρῶν μυστικῶν,
Ἕκαστον τετράδιον φρ. 0,15
Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,—

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2, χρυσόδετον φρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50 Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἔμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ὑποσχόμαι εἰς τὸν *Ἐθνικὸν Παῖδα*, *Ἀναμπαμπούλαν* καὶ *Φασιανόν*, νὰ τοὺς δώσω ἀπὸ μίαν κατραπακιάν, ἐὰν μ' εὕρουν.

Τσούχτρα (*ΙΒ'*, 44)

Παρακαλοῦμεν τὴν ἀγαπητήν μας Μερόπην ὅπως μᾶς πληροφορήσῃ περὶ τῆς ὑγείας της, διότι ἀνησυχοῦμεν μήπως...

Ἀπηλπισμένη Κόρη, Τσούχτρα (*ΙΒ'*,44)

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[*Φαίδωνος*]

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ
ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα
Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ κ' ἄλλα καινούργια Διηγήματα (1908-1911).

Πέντε κομψά, καλλιτεχνικὰ βιβλία.
Ἕκαστον δρ. ἢ φρ. 3.
Καὶ τὰ πέντε μαζί, δρ. ἢ φρ. 13

Στέλλονται ἐπὶ συστάσει ἀμέσως πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, πρὸς τὸν *κ. Γρηγ. Ξενόπουλον, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας.*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΙΟου ΦΥΛΛΟΥ

(*Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 104*)

ΑΘΗΝΩΝ: Μοσχομάγκας τῶν Παρισίων, Μάρθα Β. Γιαννάρου, Μαρίκα Σ. Ἀμπαρου. Βασ. καὶ Ὄλγα Νικολάου, Γ. Α. Δρίτσας. Δ. Μ. Γ., Σκλάβα τῆς Ἠπείρου. Φρ. Ι. Πάϊκος, Ἰωαν. Ν. Πλατσῆς, Πολυξένη Μ. Ἀρνιώτου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ι. Χ. Ἀββελόπουλος, Ι. Τ. Χρυσοχοῦ. Εὐαγ. Λαγομετζῆς, Ἀναρ. Τσολάκης, Παναγ. Γ. Μπαμπαρέσος. Φλώρα Α. Μουσταζῆ, Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεραίου, Κ. Θ. Σαγώνιας.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Κ. Τουρούκης.

ΑΝΔΡΙΤΣΑΙΝΗΣ: Π. Β. Μητρόπουλος, Δημ. Τ. Κιουσόπουλος.

ΒΟΛΟΥ: Δ. Κ. Χονδρός, Ἀναυρος, Φ. Δ. Χατζηκώστας, Π. Δ. Μανώλης. Ἀγ. Κ. Κωστόπουλος, Ἰάσων Δ. Χριστοδούλου.

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ: Περιστερά τοῦ Νῶε, Ἐμ. Π. Παπαδῆμος (3,9,10), Ν.Γ.Σαπερόπουλος, Εὐτραξία Ταγκοπούλου.

ΓΥΘΕΙΟΥ: Δ. Α. Οἰκονομάκος, Γ. Α. Οἰκονομάκος.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ι. Δ. Ξανθός, Τάκης Γ. Μπαγδατόπουλος.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Βίκτωρ Βιάλε.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Χάων, Βασιλική Κ. Βεντοῦρα, Ἀρμάτωλος τοῦ Πίνδου(9), Σπυρ. Μαυρογιάννης, Σπ. Δ. Μαρτινης.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ι. Κ. Ἀναστασόπουλος, Β. Δ. Οἰκονομόπουλος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γ. Δ. Σηλυβρίδης, Ναπ. Β. Μπεκάρης, Στ. Δ. Καράσσος.

ΛΕΧΑΙΝΩΝ: Ρίκα Ν. Ἀγγελοπούλου.

ΛΙΜΝΗΣ: Δημ. Κ. Δημούλας, Ἀναστ. Ἀντ. Σάτρας, Εὐαγ. Μακρῆς, Δαν. Κωνσταντινίδης, Βασ. Κ. Μπασδέκης, Ἰω. Σ. Χαρίτων, Ἰω. Ε. Μπελλάρας, Χαρ. Ν. Παπανικολάου, Ἰωαν. Ν. Σούλας, Χρ. Δ. Σφιγγόπουλος.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Θεανὼ Ι. Πουλάκου, Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Κορελία Καστρίτου.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἀνεμώνη, Ἀριστ. Ι. Μικρούτσικος (9,10), Χρυσάνθη Μωραΐτου, Μαρία - Χρηστίνα Λουρώτη.

ΠΥΡΓΟΥ: Ζώης Σπ. Τσεκλένης, Γεωργία Μ. Τερζοπούλου.

ΣΥΡΟΥ: Παραδείσιον Πτηνον, Νίνα Μανιάρη, Εὐμορφία Α. Μαυραντζάκη, Παρασκευὴ Β. Σκοτέρα, Ἑλένη Χ. Βιτάλη, Μαρία Δ. Μπουμπού, Ἀγγελικὴ Δ. Γλάρου, Μελαχροινὴ Ι. Βαγιάνου, Ἑλένη Δ. Κοντίζα, Δέσποινα Ε. Κωττάκη, Πιπίτσα Α. Μανόλη, Ναύτης τοῦ Ὠκεανοῦ.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γ. Φ. Τέγου, Ι. Γ. Κυρνάσιος.

ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Ἀλεξάνδρα Δ. Καράσσου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΓΙΑΝΙΟΥ: Μ. Μιχαηλίδης.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Σοφία Κοζαδίνου, Νίκος Κοζαδίνος, Ἔνδοξος Ἰωλαΐς, Μέλλων Πραθυπουργός

ΑΥΡΡΑΧΙΟΥ: Τὸ Σύνταγμα (3).

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Μυρσίνη Ἀλεπουδέλη, Θεοδ. Ἀλεπουδέλης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Μαρία Δουκέλλη, Μαρία Ἀνδριωμένου, Ἀναστασία Καλφάκη, Νικολέττα Κοντοράτου, Ἰωάννα Ψαλαλκίδου, Αἰκατερίνη Μεταξοπούλου, Εὐλαλία Κρητικοῦ, Θαλῆς, Ἄψε Σβῦπε (9—10)

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Ἑλληνικὸν Αἴσθημα, Ἀσιατικὸ Ἀκρογάλι.

ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Μαρία Ἐμ. Παπαδάκη (9, 10).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες: ΕΛΕΝΗ Χ. ΒΙΤΑΛΗ ἐν Σύρῳ, ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ ΔΗΜ. ΤΣΟΛΑΚΙΣ ὁδὸς Κοντοτουρώτου 189 ἐν Πειραιεῖ, ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΜΕΤΑΞΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ΒΑΣΙΛ. Κ. ΜΠΑΣΔΕΚΗΣ ἐν Αἴανῃ (Εὐβοίας) οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἕκαστος ἀπὸ τῆς Μαρτίου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ *τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1911, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.*

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.—2240